

แผนพัฒนาท้องถิ่น
พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕
องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

ตำบลสวนหม่อน อำเภอเมืองจันทบุรี
จังหวัดจันทบุรี

www.suanmon.co.th

คำนำ

เนื่องด้วยตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๔๖ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๖ (๑) ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่า

ด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม และงบประมาณจากเงินสะสมในช่วงของแผนนั้น

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าว องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน จึงต้องดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารพัฒนาท้องถิ่นให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ก่อให้เกิดประโยชน์และสามารถตอบสนองความต้องการพัฒนาของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อนได้ โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

๑. คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น จัดประชุมประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง เพื่อแจ้งแนวทางการพัฒนาท้องถิ่น รับทราบปัญหาความต้องการ ประเด็นการพัฒนา ประเด็นที่เกี่ยวข้อง และแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่เพื่อนำมากำหนดแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น โดยให้นำข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาจากหน่วยงานต่างๆ และข้อมูลในแผนพัฒนาหมู่บ้าน หรือแผนชุมชนมาพิจารณาประกอบการทบทวนแผนพัฒนาท้องถิ่น

๒. คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำร่างแผนพัฒนาท้องถิ่น รวบรวมแนวทางและข้อมูลนำมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำร่างแผนพัฒนาท้องถิ่นแล้วเสนอคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น

๓. คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นพิจารณาร่างแผนพัฒนาท้องถิ่นเพื่อส่งเสนอแนะผู้บริหารท้องถิ่น

๔. กรณีองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอร่างแผนท้องถิ่นต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้ความเห็นชอบก่อนแล้วผู้บริหารท้องถิ่น จึงพิจารณาอนุมัติและประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕)

บัดนี้ สภาองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน ได้พิจารณาเห็นชอบร่างแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ขององค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน ในคราวประชุม สมัยวิสามัญ สมัยที่ ๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ณ ห้องประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน จึงอนุมัติแผนพัฒนาท้องถิ่นดังกล่าว และดำเนินการประกาศใช้ต่อไป

(ลงชื่อ)ผู้อนุมัติ

(นายธนวรรณ สังข์ทอง)

ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

สารบัญ

เรื่อง

หน้า

ส่วนที่ ๑	สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน	๑-๑๑
ส่วนที่ ๒	ยุทธศาสตร์การพัฒนากองครักษ์ปกครองส่วนท้องถิ่น	๑ ๒ -๖ ๐
ส่วนที่ ๓	การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ	๖ ๑ -๖ ๒
	๑. บัญชีสรุปโครงการพัฒนา (แบบ ผ. ๐๑)	๖๓-๖๘
	๒. รายละเอียดโครงการพัฒนา (แบบ ผ. ๐๒)	๖๙-๑๒๖
	๓. รายละเอียดโครงการที่เกินศักยภาพ (แบบ ผ. ๐๒/๑)	๑๒๘-๑๓๒
	๔. บัญชีครุภัณฑ์ (แบบ ผ. ๐๓)	๑๓๓-๑๓๕
ส่วนที่ ๔	การติดตามและประเมินผล	๑๓๖-๒๐๒

ภาคผนวก

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล

ตำบลสวนหม่อน ตั้งขึ้นเมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๔๔๕ ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ซึ่งเป็นช่วงที่เมืองมัญจาคีรีถูกยุบและตั้งเป็นอำเภอมัญจาคีรี เดิมตำบลสวนหม่อนมีชื่อว่าตำบลมูลตุน ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อตำบลมูลตุนเป็นตำบลสวนหม่อนมาจนถึงปัจจุบันนี้

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของที่ว่าการอำเภอมัญจาคีรี ตั้งอยู่ เลขที่ - หมู่ที่ ๖ บ้านโนนเขวา ตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น มีระยะทางไปตามถนนมัญจาคีรี-บ้านทุ่ม ประมาณ ๗ กิโลเมตร ด้านทิศตะวันตกถนนมัญจาคีรี-บ้านทุ่มเข้าไป ประมาณ ๓๐๐ เมตร

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ทางกายภาพเป็นพื้นที่ราบ มีลำน้ำชีไหลผ่านทางด้านทิศตะวันออก และพื้นที่ราบลาดเอียงไปทางทิศใต้ของตำบล ในพื้นที่หมู่ที่ ๑,๒,๙,๑๐,๑๑,๑๒ และ ๑๓ จะเป็นพื้นที่ราบลุ่ม บางส่วนอยู่ใกล้แม่น้ำชีทำให้เกิดน้ำท่วมในฤดูน้ำหลาก

อาณาเขต	ทิศเหนือ	ติดต่อ	ตำบลโพนเพ็ก อำเภอมัญจาคีรี
	ทิศใต้	ติดต่อ	ตำบลกุดเค้า อำเภอมัญจาคีรี
	ทิศตะวันออก	ติดต่อ	ตำบลหนองแปน อำเภอมัญจาคีรี
	ทิศตะวันตก	ติดต่อ	เทศบาลตำบลนาข่า อำเภอมัญจาคีรี

และมีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลโพนเพ็ก อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากบริเวณทุ่งนาด้านตะวันออกเฉียงเหนือของบ้านหนองต่อ บริเวณพิกัด ทีชี ๓๕๓๙๐๔ ตัดตรงผ่านทุ่งนาไปทางทิศตะวันออกตามแนวกิ่งกลางลำห้วยปากดาว บริเวณพิกัด ทีชี ๓๘๑๙๐๔ ระยะทางประมาณ ๒.๘ กม. จากนั้นขึ้นไปทางทิศเหนือตามกิ่งกลางลำห้วยปากดาวจนบรรจบกับลำห้วยน้อยบริเวณพิกัด ทีชี ๓๘๓๙๓๒ ระยะทางประมาณ ๓.๔ กม. และขึ้นไปทางทิศเหนือตามกิ่งกลางลำห้วยน้อยจนถึงกิ่งกลางลำห้วยบริเวณพิกัด ทีชี ๓๘๔๙๓๘ ระยะทางประมาณ ๐.๖ กม. จากนั้นตัดตรงผ่านทุ่งนาไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจนถึงกิ่งกลางถนนสายมัญจาคีรี - บ้านทุ่ม ที่พิกัด ทีชี ๓๙๑๙๔๒ ระยะทางประมาณ ๐.๘ กม. แล้วขึ้นไปทางทิศเหนือตามกิ่งกลางถนนสายมัญจาคีรี - บ้านทุ่ม จนถึงกิ่งกลางถนนบริเวณพิกัด ทีชี ๓๙๑๓๕๕ ระยะทางประมาณ ๑.๒ กม. จากนั้นตัดตรงลงมาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านบริเวณป่าโปร่งด้านทิศเหนือหนองโปแดงจนถึงพิกัด ทีชี ๔๑๐๙๓๙ ระยะทางประมาณ ๒.๕ กม. และตัดตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านป่าโปร่งจนถึงต้นลำห้วยหินเก็งบริเวณพิกัด ทีชี ๔๓๔๙๐๙ ระยะทางประมาณ ๓.๙ กม. เป็นจุดสิ้นสุดรวมระยะทางทั้งสิ้นประมาณ ๑๕.๒ กม.

ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลหนองแปน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกิ่งกลางลำห้วยหินเก็งบริเวณพิกัด ทีชี ๔๓๔๙๐๙ ตัดตรงลงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ผ่านป่าโปร่งตัดผ่านถนนสายบ้านป่า - บ้านนาจาน บริเวณพิกัด ทีชี ๔๓๐๘๘๔ ผ่านถนนสายบ้านนาจาน - บ้านโคกกลาง บริเวณพิกัด ทีชี ๔๒๘๘๗๑ ตัดผ่านหนองเป็นลงไปจนถึงกิ่งกลางแม่น้ำชีบริเวณพิกัด ทีชี ๔๒๘๘๔๕ ระยะทางประมาณ ๖.๔ กม. จากนั้นลงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ตามกิ่งกลางแม่น้ำชีจนถึงกิ่งกลางแม่น้ำชีบริเวณพิกัด ทีชี ๔๐๗๘๒๐ ระยะทางประมาณ ๖.๕ กม. เป็นจุดสิ้นสุด รวมระยะทางทั้งสิ้นประมาณ ๑๓.๑ กม.

ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลกุดเค้า อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกิ่งกลางแม่น้ำชีบริเวณพิกัด ทีชี ๔๐๗๘๒๐ ตัดตรงผ่านทุ่งนาไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ผ่านบึงกุดเค้า จนถึงปากลำห้วยปลาปากบริเวณพิกัด ทีชี ๓๘๗๘๓๘ ระยะทางประมาณ ๒.๗ กม. จากนั้นขึ้นไป

ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือตามลำห้วยปลาปาก จนถึงกึ่งกลางลำห้วยบริเวณพิกัด ๒.๘ กม. ที่ซี ๓๗๒๘๖๒ ระยะทางประมาณ ๓.๒ กม. แล้วตัดตรงผ่านทุ่งนาไปทางทิศตะวันตกจนถึงกลางถนนสายบ้านบัว-บ้านนาข้าว ด้าน ทิศเหนือบ้านบัวที่บริเวณพิกัด ที่ซี ๓๕๓๘๖๓ ระยะทางประมาณ ๑.๙ กม. เป็นจุดสิ้นสุด รวมระยะทาง ทั้งสิ้นประมาณ ๗.๘ กม.

ทิศตะวันตก ติดต่อกับเทศบาลตำบลนาข้าว อำเภอัญญาคีรี จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขต เริ่มต้นจากกึ่งกลางถนนสายบ้านบัว – บ้านนาข้าว บริเวณพิกัด ที่ซี ๓๕๓๘๖๓ ตัดตรงผ่านป่าโปร่งและทุ่งนา ขึ้นไปทางทิศเหนือจนถึงกลางทุ่งนาด้านตะวันออกเฉียงเหนือบ้านหนองต่อบริเวณพิกัดที่ซี ๓๕๓๙๐๔ เป็น จุดสิ้นสุด ระยะทางประมาณ ๔.๑ กม.

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

แบบมรสุม ๓ ฤดู

- ฤดูร้อน (มีนาคม-มิถุนายน)
- ฤดูฝน (กรกฎาคม-ตุลาคม)
- ฤดูหนาว (พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์)

๑.๔ ลักษณะของดิน

ลักษณะดินเขตตำบลสวนหม่อนส่วนใหญ่เป็นดินทรายละเอียด ซึ่งเป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ อุ่มน้ำได้น้อย แต่มีคุณสมบัติในการระบายน้ำได้ดี จึงเหมาะสำหรับการทำการเกษตรด้านการปลูกพืชไร่พืชสวน เช่น อ้อย มันสำปะหลังไม้ผล ต่าง ๆ เป็นต้น ดินที่เป็นปัญหา คือ ดินเค็ม

ปัญหาด้านทรัพยากรดินในเขตตำบลสวนหม่อนเกิดขึ้นทั้งจากลักษณะทางธรณีวิทยาของพื้นที่คือ ดินเค็ม และจากการทำการเกษตรหรือใช้ที่ดินอย่างไม่เหมาะสมและขาดการบำรุงดิน ส่งผลให้เกิดปัญหาหน้าดินถูกชะล้างพังทลายในพื้นที่ที่เป็นดินตื้น และปัญหาดินเสื่อมคุณภาพ ซึ่งพบกระจายอยู่ทั่วไปในตำบลโดยสรุปดินในเขตตำบลสวนหม่อนมีศักยภาพปานกลาง

สำหรับการพัฒนาการเกษตรและส่วนใหญ่เป็นดินที่ต้องได้รับการปรับปรุงบำรุงดินในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดการในแง่ความอุดมสมบูรณ์ของดิน เป็นต้น

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

๑) แหล่งน้ำธรรมชาติ

- แม่น้ำชี ผ่านหมู่ที่ ๑๓ ของตำบลสวนหม่อน มีความยาวประมาณ ๒,๐๐๐ เมตร
- ลำห้วย หนองบึง

๒) แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

- ฝาย บ่อน้ำตื้น ประปาหมู่บ้าน ถังเก็บน้ำฝน บ่อโยก

๑.๖ ลักษณะของไม้และป่าไม้

ตำบลสวนหม่อนป่าโคกหลวงอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบร่วมกัน ๔ ตำบล ได้แก่ ตำบลสวนหม่อน ตำบลโพนเพ็ก ตำบลหนองแปน และตำบลท่าศาลา ในส่วนของตำบลสวนหม่อนมีพื้นที่รับผิดชอบประมาณ ๑๐,๕๑๓ ไร่ ซึ่งปัจจุบันปลูกไม้ยูคาลิปตัส ซึ่งเป็นไม้โตเร็วและปลูกไม่นานาพรรณ

๒.ด้านการเมือง/การปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง

ตำบลสวนหม่อน แบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๑๔ หมู่บ้าน ดังนี้

หมู่ที่	บ้าน
๑	บ้านสวนหม่อน
๒	บ้านมูลตุน
๓	บ้านกอก
๔	บ้านป่าฝุ
๕	บ้านขาม
๖	บ้านโนนเขวา
๗	บ้านเหล่ากกหุ้ง
๘	บ้านสว่าง
๙	บ้านโคกกลาง
๑๐	บ้านโนนพยอม
๑๑	บ้านสวนหม่อน
๑๒	บ้านขามป้อม
๑๓	บ้านชีวังแคน
๑๔	บ้านกอก

ผู้นำหมู่บ้าน/ชุมชน

ที่	ชื่อหมู่บ้าน	หมู่ที่	ชื่อ-สกุล	หมายเหตุ
๑	สวนหม่อน	๑	นายสุรชนชัย เตื่อดินคะมานนท์	ผู้ใหญ่บ้าน
๒	มูลตุน	๒	นายสมบัติ ปานด้วง	ผู้ใหญ่บ้าน
๓	กอก	๓	นางอังคณา พิณจมนตรี	ผู้ใหญ่บ้าน
๔	ป่าฝุ	๔	นายประดิษฐ์ นีระพงษ์	ผู้ใหญ่บ้าน
๕	ขาม	๕	นายสมพร พิมมะสอน	ผู้ใหญ่บ้าน
๖	โนนเขวา	๖	นายสนธิท กัญยาไม้	ผู้ใหญ่บ้าน
๗	เหล่ากกหุ้ง	๗	นายประจักษ์ สอนสำโรง	ผู้ใหญ่บ้าน
๘	สว่าง	๘	นายสงกรานต์ นาดี	ผู้ใหญ่บ้าน
๙	โคกกลาง	๙	นายวิทยา พุทธมาตย์	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๐	โนนพยอม	๑๐	นางสัมฤทธิ์ ทองน้อย	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๑	สวนหม่อน	๑๑	นายนิพนธ์ โสชาลี	กำนันตำบลสวนหม่อน
๑๒	ขามป้อม	๑๒	นายณัฐพล โตโส	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๓	ชีวังแคน	๑๓	นายประสิทธิ์ ไชยแสง	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๔	กอก	๑๔	นายสมมาศ มีใจ	ผู้ใหญ่บ้าน

๒.๒ การเลือกตั้ง

ตำบลสวนหม่อนได้มีประกาศให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน ในวันที่ อาทิตย์ ที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ แบ่งเขตการเลือกตั้งออกเป็น ๑ เขตเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ๕,๙๗๑ คน มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง ๔,๕๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๖.๗๗

ผู้บริหารท้องถิ่น

ที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง
๑	นายธนเสฏฐ์ มีสังข์ทอง	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน
๒	นายจรูญ เป้าจรรยา	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน
๓	นายคำผล รุ่งวงษ์	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน
๔	นายนิธิเดช พิมพิค้อ	เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

และได้มีประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น ในวันอาทิตย์ ที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ แบ่งเขตการเลือกตั้งออกเป็น ๑๔ เขตเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ๕,๙๖๙ คน มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง ๔,๕๘๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๗ ปัจจุบันมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน จำนวน ๒๘ คน

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

ที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	หมายเหตุ
๑	นายทอง นาคเหล็ก	ส.อบต. หมู่ที่ ๑	ประธานสภา อบต.สวนหม่อน
๒	นายชัยพร ศรีลาชม	ส.อบต. หมู่ที่ ๑	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๓	นายเทิดศักดิ์ คนมีสัตย์	ส.อบต. หมู่ที่ ๒	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๔	นายคมสัน รุ่งสกาย	ส.อบต. หมู่ที่ ๒	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๕	นางนิรมล สามล	ส.อบต. หมู่ที่ ๓	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๖	นายบุญเรือน สีนุ	ส.อบต. หมู่ที่ ๓	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๗	นางเจษฎาวลัย แก้วสมบัติ	ส.อบต. หมู่ที่ ๔	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๘	นายบุญมี หม่อมตุ่น	ส.อบต. หมู่ที่ ๔	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๙	นายแสงอาทิตย์ น้อยหา	ส.อบต. หมู่ที่ ๕	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๐	นายจรงค์ ห่อปุย	ส.อบต. หมู่ที่ ๕	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๑	นายนิยม เนตรชีว	ส.อบต. หมู่ที่ ๖	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๒	นายสำรอง ผางแพ่ง	ส.อบต. หมู่ที่ ๖	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๓	นายมังกร ชูเชิด	ส.อบต. หมู่ที่ ๗	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๔	นายสุขสันต์ โทดา	ส.อบต. หมู่ที่ ๗	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๕	นายภาณุวัชร บุญเทพ	ส.อบต. หมู่ที่ ๘	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๖	นายคณิต เพ็ชรนอก	ส.อบต. หมู่ที่ ๘	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๗	นายสุดใจ ประกายศรี	ส.อบต. หมู่ที่ ๙	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๘	นายบุญถม ชื่อดรง	ส.อบต. หมู่ที่ ๙	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๑๙	นายวัชรินทร์ สีดาโคตร	ส.อบต. หมู่ที่ ๑๐	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
ที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	หมายเหตุ
๒๐	นายทองปน คันทะพรม	ส.อบต. หมู่ที่ ๑๐	รองประธานสภา อบต.สวนหม่อน
๒๑	นางนันทพร โสหารี	ส.อบต. หมู่ที่ ๑๑	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน

๒๒	นางกรรณใจ เชื้อบุญมา	ส.อบต. หมู่ที่๑๑	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๒๓	นายพิสิทธิ์ พันชาติ	ส.อบต. หมู่ที่๑๒	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๒๔	นายพิเชษฐ ปานด้วง	ส.อบต. หมู่ที่๑๒	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๒๕	นางแดง ศรทศพล	ส.อบต. หมู่ที่๑๓	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๒๖	นายพวน ชัยฉลาด	ส.อบต. หมู่ที่๑๓	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๒๗	นายสนั่น กาเต๋อย	ส.อบต. หมู่ที่๑๔	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน
๒๘	นายประยูร ศรีโพนเพ็ก	ส.อบต. หมู่ที่๑๔	สมาชิกสภา อบต.สวนหม่อน

๓.มูลประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร

จากข้อมูลของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง การตรวจสอบประชากรจากทะเบียนบ้าน ตำบลสวนหม่อน อำเภอัญญาศรี มีประชากร รวมจำนวน ๗,๖๑๕ คน เป็นชาย ๓,๘๐๓ คน หญิง ๓,๘๑๒ คน มีความหนาแน่นเฉลี่ย ๑๑๙.๘ คนต่อตารางกิโลเมตร และการตรวจสอบบ้านจากทะเบียนบ้านมีจำนวน ๒,๓๗๗ หลัง

หมู่ที่	ชื่อบ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		ชาย	หญิง	รวม	
๑	สวนหม่อน	๔๙๙	๕๓๗	๑,๐๓๖	๓๘๒
๒	มูลตุน	๕๓๕	๕๔๔	๑,๐๗๙	๒๙๙
๓	กอก	๓๕๐	๓๖๗	๗๑๗	๒๙๙
๔	ป่าฝุ	๑๔๖	๑๕๖	๓๐๒	๘๑
๕	ขาม	๒๕๑	๒๗๐	๕๒๑	๑๕๗
๖	โนนเขวา	๓๐๓	๒๙๗	๖๐๐	๑๖๓
๗	เหล่ากุ่ม	๒๖๘	๒๗๘	๕๔๖	๑๕๔
๘	สว่าง	๒๑๕	๒๓๘	๔๕๓	๑๔๔
๙	โคกกลาง	๑๖๓	๑๖๓	๓๒๖	๑๓๖
๑๐	โนนพยอม	๑๓๗	๑๒๑	๒๕๘	๗๔
๑๑	สวนหม่อน	๓๑๐	๓๐๘	๖๑๘	๒๓๘
๑๒	ขามป้อม	๑๑๑	๘๖	๑๙๗	๕๖
๑๓	ชีวังแคน	๒๒๗	๒๔๔	๔๗๑	๑๑๘
๑๔	กอก	๒๑๒	๒๖๕	๔๗๗	๑๔๔
	รวม	๓,๗๓๒	๓,๘๘๓	๗,๖๑๕	๒,๓๗๗

๓.๒ ช่วงอายุและจำนวนประชากร

อายุ ต่ำกว่า ๑๘ ปี ชาย ๗๘๖ คน หญิง ๗๕๙ คน
อายุ ๑๙-๖๐ ปี ชาย ๒๖๑๑ คน หญิง ๒๔๑๒ คน

อายุ มากกว่า ๖๐ ปี ชาย ๕๒๒ คน หญิง ๖๕๒ คน

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา

ที่	ชื่อโรงเรียน	ที่ตั้ง	ผู้บริหารโรงเรียน	หมายเหตุ
๑	โรงเรียนบ้านสวนหม่อน	บ้านสวนหม่อน หมู่ที่ ๑	นายเดช รอบคอบ	
๒	โรงเรียนบ้านมูลตุน	บ้านมูลตุน หมู่ที่ ๒	นายประชัน ศรีเคนขันธุ์	
๓	โรงเรียนบ้านกอกป่าผุวิทยา	บ้านกอก หมู่ที่ ๓	นายสำเริง แก้วสมบัติ	ขยายโอกาส
๔	โรงเรียนบ้านขามคุรุราษฎร์อุปถัมภ์	บ้านขาม หมู่ที่ ๕	นายประมวล ผอนนอก	
๕	โรงเรียนโนนเขวาประชารักษ์	บ้านโนนเขวา หมู่ที่ ๖	นายทวีป โคตรทองกลาง	
๖	โรงเรียนบ้านเหล่ากกหุ้งสว่าง	บ้านเหล่ากกหุ้ง หมู่ที่ ๗	นายวิโรจน์ โคตรธนู	ขยายโอกาส
๗	โรงเรียนไตรมิตรศึกษา	บ้านโคกกลาง หมู่ที่ ๙	นายโยธิน โพธิพิบูลย์	
๘	โรงเรียนบ้านวังแคน	บ้านชีวังแคน หมู่ที่ ๑๓	นายประพันธ์ ทองน้อย	รักษาราชการแทน

จำนวนนักเรียน

ที่	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน												หมายเหตุ
		อนุบาล			ประถมศึกษา			มัธยมศึกษา			รวมทั้งหมด			
		ช	ญ	ร	ช	ญ	ร	ช	ญ	ร	ช	ญ	ร	
๑	บ้านสวนหม่อน	๖	๙	๑๕	๓๑	๔๐	๗๑	-	-	-	๓๗	๔๙	๗๔	
๒	บ้านมูลตุน	๓	๕	๘	๑๘	๘	๒๖	-	-	-	๒๑	๑๓	๓๔	
๓	บ้านกอกป่าผุวิทยา	๙	๙	๑๘	๔๖	๒๒	๖๘	๒๑	๒๐	๔๑	๗๖	๕๑	๑๒๗	
๔	บ้านขามคุรุราษฎร์อุปถัมภ์	๓	๓	๖	๑๑	๖	๑๗	-	-	-	๑๔	๙	๒๓	
๕	บ้านโนนเขวาประชารักษ์	๕	๓	๘	๑๓	๖	๑๙	-	-	-	๒๖	๑๖	๔๒	
๖	บ้านเหล่ากกหุ้งสว่าง	๑๐	๑๒	๒๓	๒๕	๓๒	๕๗	๒๓	๑๓	๓๖	๕๘	๕๘	๑๑๖	
๗	ไตรมิตรศึกษา	๖	๖	๑๒	๑๙	๑๕	๓๔	-	-	-	๒๕	๒๑	๔๖	
๘	วังแคน	๗	๑๒	๑๙	๑๐	๑๘	๒๘	-	-	-	๑๗	๓๐	๔๗	
๙	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ตำบลสวนหม่อน	๓๗	๓๓	๗๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
	รวม	๘๙	๙๕	๑๘๕	๑๕๖	๑๑๗	๒๗๓	๔๔	๓๓	๗๗	๒๗๕	๒๓๔	๕๐๙	

จำนวนครู/อาจารย์/บุคลากรทางการศึกษา

ที่	โรงเรียน	ข้าราชการครู			ตำแหน่งอื่น			นักการ	รวมทั้งหมด		
		ช	ญ	ร	ช	ญ	ร		ช	ญ	ร
๑	บ้านกอกป่าผุวิทยา	๒	๑๑	๑๓	๒	๓	๕	๑	๔	๑๔	๑๘
๒	บ้านสวนหม่อน	๓	๖	๙	๑	-	๑	-	๔	๖	๑๐
๓	เหล่ากกหุ้งสว่าง	๑	๑๐	๑๑	๒	๔	๖	๑	๓	๑๔	๑๗

๔	บ้านมูลตุน	๓	๓	๖	-	-	-	-	๓	๓	๖
๕	ไตรมิตร	๔	-	๔	๒	๑	๓	๑	๖	๑	๗
๖	โนนเขาประชารักษ์	๑	๓	๔	๑	๑	๒	๑	๒	๔	๖
๗	บ้านขามครุราชบุรีอุปถัมภ์	๑	๒	๓	๑	๑	๒	๑	๒	๓	๕
๘	วังแคน	๒	-	๒	-	๓	๓	๑	๓	๓	๖
รวม		๑๗	๓๕	๕๒	๙	๑๓	๒๒	๖	๒๗	๔๘	๗๕

๔.๒ สาธารณสุข

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ๒ แห่ง

ที่	ชื่อ	ที่ตั้ง	พื้นที่รับผิดชอบ	บุคลากร	
				ชื่อ	ตำแหน่ง
๑	โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล	บ้านสว่าง หมู่ที่ ๘	หมู่ที่ ๑,๔,๕,๖,๗,๘,๑๑	๑.นายบรรดิษ งามคุณ ๒.นายศราวุธ อนันต์ศักดิ์ ๓.นางทิพากร ไทยดี	-ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล -เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน๖ -พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
๒	โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล	บ้านกอก หมู่ที่ ๑๔	หมู่ที่ ๒,๓,๙,๑๐,๑๒,๑๓,๑๔	๑. นายพรเทพ กองคำ ๒.นางวิลาวัลย์ ทะวะระ ๓.นายณฤพล คำมูล	-ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล -พยาบาลเทคนิค ๔ -เจ้าหน้าที่สาธารณสุขชุมชน

๔.๓ อาชญากรรม

โดยพื้นฐานแล้วสาเหตุแห่งการประกอบอาชญากรรมในพื้นที่ตำบลสวนหม่อน จำคล้ายคลึงกันเกิดจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม และการเพิ่มขึ้นของประชากรเมื่อคนเราประกอบอาชญากรรมหรือคิดว่า การค้าขายของผิดกฎหมาย การค้ายาเสพติด การพนัน ฯลฯ สามารถสร้างความร่ำรวยได้ในระยะเวลาสั้นจึงประกอบอาชญากรรม ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะน้อยมากในพื้นที่ตำบลสวนหม่อน และอยู่ในการกำกับดูแลของสถานีตำรวจภูธรมัญจาคีรี

๔.๔ ยาเสพติด

ปัญหาการติดสารเสพติดเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลต่อชีวิตของคนที่ยติยา ครอบครวั และสังคมปัจจัยที่เป็นสาเหตุการติดสารเสพติดหลายประการ ซึ่งสาเหตุต่างๆมีความเกี่ยวข้องกัน ดังนี้

- ความอ่อนไหวทางจิตใจและอารมณ์ ซึ่งรุนแรงมากน้อยแล้วแต่บุคคล
- ติดเพราะถูกชักชวน ถูกหลอกลวง ถูกบีบบังคับจากหมู่คณะ
- การแสดงค่านิยมที่ต้องการจะต่อต้านต่อคำสั่งสอน หรือห้ามปรามจากผู้ใหญ่
- อาจเป็นเพียงความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง อยากมีประสบการณ์
- วัยรุ่นที่ด้อยโอกาสต้องการหนีจากสภาพของตนชั่วคราว การใช้นันบเป็นการที่ทำให้ตนลืมเหตุการณ์นั้นได้ชั่วคราว ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะน้อยมาในพื้นที่ตำบลสวนหม่อน และอยู่ในการกำกับดูแลของสถานีตำรวจภูธรมัญจาคีรี

๔.๕ การสังคมสงเคราะห์

สภาวะความเป็นอยู่ของประชาชนชาวตำบลสวนหม่อน เป็นสิ่งที่ทางองค์การบริหารส่วนตำบลให้ ความสำคัญและเป็นห่วงเป็นใยอย่างยิ่ง จึงได้มีการจัดสวัสดิการสังคมขึ้นเพื่อดูแลส่งเสริมความเป็นอยู่ของ ประชาชน และให้การสงเคราะห์ผู้ขาดแคลนไร้ที่พึ่ง ผู้ประสบภัย ดูแลสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ให้การ

สนับสนุน และส่งเสริมการประกอบอาชีพแก่ชุมชนและประชาชน ให้เป็นชุมชนที่พึ่งตนเองได้โดยมี งานสังคมสงเคราะห์ ดูแลเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือประชาชน ผู้ทุกข์ยาก รวมถึงงานพัฒนาชุมชน ดูแลเกี่ยวกับกา รทางด้านการพัฒนาชุมชนด้านต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมตลอดถึงงานกองทุน งานออมทรัพย์ และสนับสนุนส่งเสริมการประกอบอาชีพ ดูแลสวัสดิการของผู้สูงอายุและผู้พิการหรือทุพพลภาพ

๕. การบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง

๑) ถนนสายหลัก

-ถนนทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข ๒๐๖๒ ผ่าน ม.๑,ม.๓,ม.๔,ม.๖,ม.๗,ม.๘

๒) ถนนสายรอง

-ถนนในความรับผิดชอบของ อบต.สวนหม่อน ดังนี้

ถนนเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน มีความยาวทั้งสิ้น ๓๗,๗๑๓ เมตร

-ถนนลาดยาง ระยะทางรวม ๗,๗๓๒ เมตร

๕.๒ การไฟฟ้า

ในตำบลสวนหม่อน อยู่ในการดูแลของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอแม่จวนคีรี

- มีไฟฟ้าใช้ครบทั้ง ๑๔ หมู่บ้าน

๕.๓ การประปา

การใช้น้ำประปาในตำบลสวนหม่อน

- มีการใช้น้ำประปาภูมิภาคอำเภอชนบท ได้แก่ หมู่ที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๑๐, ๑๑, ๑๒, ๑๔

- มีการใช้น้ำประปาหมู่บ้าน (บาดาล) ได้แก่ หมู่ที่ ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๓

- มีการใช้น้ำประปาหมู่บ้าน (ผิวดิน) ได้แก่ หมู่ที่ ๑๔

๕.๔ โทรศัพท์

ระบบการติดต่อสื่อสารมีทั้งระบบโทรศัพท์สาธารณะครอบคลุมทุกหมู่บ้าน มีบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ทุกระบบที่มีให้บริการอย่างทั่วถึงทุกพื้นที่ นอกจากนั้นยังมี Internet ไร้สายไว้บริการฟรี (Free Wifi) สำหรับผู้ที่สนใจสามารถแจ้งขอรหัสใช้งานได้ฟรี ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน ใน วัน และเวลาราชการ

๕.๕ ไปรษณีย์หรือการสื่อสารหรือการขนส่ง และวัสดุ ครุภัณฑ์

ที่ทำการไปรษณีย์ที่ใกล้ที่สุด ได้แก่ ไปรษณีย์อำเภอแม่จวนคีรี ซึ่งห่างจากองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน ประมาณ ๗ กิโลเมตร

๖. ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ การเกษตร

สภาพทางเศรษฐกิจของตำบลสวนหม่อนเป็นสภาพเศรษฐกิจแบบพึ่งพาตนเองเป็นหลัก กว่า ร้อย ละ ๙๐ ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม อาศัยแหล่งน้ำจากธรรมชาติเป็นหลัก เช่น การทำนา การปลูกมัน

สำปะหลัง เป็นต้น หลังจากเสร็จสิ้นฤดูกาลเก็บเกี่ยวแล้วคนในพื้นที่ก็จะว่างงานเนื่องจาก ไม่มีอาชีพรองรับ ส่วนอีกร้อยละ ๑๐ ประกอบอาชีพอื่น ๆ

๖.๒ การประมง

ตำบลสวนหม่อน ไม่มีการประกอบอาชีพหรือทำการประมงในพื้นที่แต่อย่างใดเนื่องจากไม่มีแหล่งน้ำที่เพียงพอหรือเหมาะสมสำหรับการทำประมงในพื้นที่

๖.๓ การปศุสัตว์

ตำบลสวนหม่อน มีการปศุสัตว์ คือ การเลี้ยงโค การเลี้ยงกระบือ และการเลี้ยงสุกร ในทุกหมู่บ้าน ของตำบลสวนหม่อน อำเภอเมืองจาศิริ จังหวัดขอนแก่น

๖.๔ การบริการ

-ร้านค้าขาย/รับซื้อสินค้า	จำนวน ๘๕ แห่ง
-โรงสีข้าว	จำนวน ๒๗ แห่ง
-ร้านซ่อม/โรงเก็บรถ/วัสดุ	จำนวน ๑๗ แห่ง
-ปั้มน้ำมัน	จำนวน ๕ แห่ง
-ห้องเช่า	จำนวน ๕ แห่ง

๖.๕ แหล่งท่องเที่ยว

มีหมู่บ้านเต่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวการเดินทางไปหมู่บ้านเต่าบ้านกอก ตำบลสวนหม่อน อำเภอเมืองจาศิริ จังหวัดขอนแก่นจากตัวเมืองขอนแก่นไปทาง อ.ชุมแพ ผ่านทางแยกเข้าสนามบินขอนแก่นไปตามถนนถึงสี่แยกบ้านทุ่ม ประมาณ ๑๔ กม.เลี้ยวซ้ายแยกเข้าไปใช้เส้นทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๒ ไป อ.เมืองจาศิริถึง หลักกม.ที่ ๔๐ ด้านซ้ายมือจะถึงปากทางเข้าบ้านเต่าเลี้ยวไปตามถนนประมาณ ๕๐ ม. ก็จะถึงสวนเต่า

๖.๖ อุตสาหกรรม

- โรงทอเสื่อ ๑ แห่ง
- โรงปูน(ซีเมนต์) ๑ แห่ง

๖.๗ แหล่งพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

อาสาสมัครสาธารณสุขหมู่บ้าน	จำนวน ๑๔๐ คน
อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน	จำนวน ๑๖๐ คน
กลุ่มพัฒนาสตรีตำบล	จำนวน ๑๔ คณะ
กลุ่มอาชีพ	จำนวน ๖ กลุ่ม

๖.๘ แรงงาน

ราษฎรพื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๘๐ ประกอบอาชีพทำการเกษตรกรรมได้แก่ ทำนา ทำไร่ ทำสวน เป็นการประกอบอาชีพภายในครัวเรือน จึงไม่จำเป็นต้องมีการจ้างแรงงาน หรืออาจจะมีการจ้างในช่วงในฤดูกาลทำนาอาจใช้แรงงานจากเพื่อนบ้าน

๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่ที่	หมู่บ้าน	จำนวนประชากร		รวม(คน)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่ทั้งหมด(ไร่)
		ชาย(คน)	หญิง(คน)			
๑	สวนหม่อน	๕๐๐	๕๕๙	๑๐๕๙	๓๘๒	๓,๒๗๖.๔๗
๒	มูลตุน	๕๓๙	๕๓๙	๑๐๗๘	๒๙๙	๓,๑๓๙.๕๕
๓	กอก	๓๔๘	๓๖๔	๗๑๒	๒๙๙	๑,๗๖๑.๔๘
๔	ป่าฝุ	๑๔๔	๑๕๕	๒๙๙	๘๑	๒,๙๑๕.๓๖
๕	ขาม	๒๕๖	๒๘๐	๕๓๖	๑๕๗	๒,๐๖๘.๒๕
๖	โนนเขวา	๒๙๕	๒๙๖	๕๙๑	๑๖๓	๙,๙๔๑.๐๐
๗	เหล่ากกหุ้ง	๒๖๘	๒๗๘	๕๔๖	๑๕๔	๒,๔๓๑.๘๗
๘	สว่าง	๒๓๔	๒๒๔	๔๕๘	๑๔๔	๒,๔๕๘.๐๔
๙	โคกกกลาง	๑๖๓	๑๖๖	๓๒๙	๑๓๖	๓,๙๙๗.๙๗
๑๐	โนนพยอม	๑๔๑	๑๑๖	๒๕๗	๗๔	๑,๗๗๖.๗๖
๑๑	สวนหม่อน	๓๑๒	๓๑๒	๖๒๔	๒๓๘	๑,๙๕๒.๕๖
๑๒	ขามป้อม	๑๑๐	๙๐	๒๐๐	๕๖	๑,๐๒๓.๘๕
๑๓	ชีวังแคน	๒๒๒	๒๔๓	๔๖๕	๑๑๘	๑,๖๖๒.๔๖
๑๔	กอก	๒๑๐	๒๕๑	๔๖๑	๑๔๔	๑,๕๙๔.๔๔

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

ราษฎรส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๙๐ ประกอบอาชีพทำการเกษตรกรรมได้แก่ทำนา ทำสวน ทำไร่ และการเลี้ยงสัตว์ ส่วนอีกร้อยละ ๑๐ ประกอบอาชีพอื่นๆ

๗.๓ ด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

-แหล่งน้ำธรรมชาติ

แม่น้ำชี ผ่านหมู่ที่ ๑๓ ของตำบลสวนหม่อน มีความยาวประมาณ ๒,๐๐๐ เมตร
ลำห้วย หนองบึง ๓๙ แห่ง/สาย

-แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

คลองชลประทาน ๑ แห่ง/สาย
บ่อบาดาลสาธารณะ ๒๔ แห่ง
บ่อบาดาลเอกชน ๓๖ แห่ง

๗.๔ ด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

มีการใช้น้ำประปาภูมิภาคอำเภอชนบท ได้แก่ หมู่ที่ ๑, ๒, ๓, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒, ๑๔
มีการใช้น้ำประปาหมู่บ้าน (บาดาล) ได้แก่ หมู่ที่ ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๓
มีการใช้น้ำประปาหมู่บ้าน (ผิวดิน) ได้แก่ หมู่ที่ ๑๔

๘. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

๘.๑ การนับถือศาสนา

ตำบลสวนหม่อน ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ประมาณ ๙๙ ของประชากรทั้งหมด ส่วนร้อยละ ๑ นับถือศาสนาอื่น ๆ

๘.๒ ประเพณีและงานประจำปี

ประเพณีที่สำคัญของท้องถิ่นซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน จะดำเนินการจัดทำเป็นประจำทุกปี คือ งานประเพณีสงกรานต์

๘.๓ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่โดดเด่นของตำบลสวนหม่อน คือ การจักสานเครื่องมือเครื่องใช้จากวัสดุธรรมชาติ พรมเช็ดเท้า การทอผ้ามัดหมี่ การทำขนม ปลาซึ่ม เป็นต้น

ภาษาถิ่น ภาษาไทยถิ่นอีสาน หรือภาษาอีสาน เป็นภาษาท้องถิ่นที่ใช้พูดสำหรับการสื่อสารในตำบลสวนหม่อนและใช้ภาษาไทยสำหรับในการติดต่อราชการหรือกับหน่วยงานต่าง ๆ ของทางราชการ

๙. ทรัพยากรธรรมชาติ

๙.๑ น้ำ

แหล่งน้ำธรรมชาติ

ลำน้ำ ลำห้วย	จำนวน ๑๐ แห่ง
หนองน้ำสาธารณะ	จำนวน แห่ง

แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

ฝาย	จำนวน ๖ แห่ง
สระน้ำ	จำนวน ๕ แห่ง
ระบบประปาหมู่บ้าน	จำนวน ๑๔ แห่ง
บ่อน้ำตื้น	จำนวน ๑ แห่ง

๙.๒ ป่าไม้

ป่าโคกหลวงอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบร่วมกัน ๔ ตำบล ได้แก่ ตำบลสวนหม่อน ตำบลโพนเพ็ก ตำบลหนองแปน และตำบลท่าศาลา ในส่วนของตำบลสวนหม่อนมีพื้นที่รับผิดชอบประมาณ ๑๐,๕๑๓ ไร่ ซึ่งปัจจุบันปลูกไม้ยูคาลิปตัสซึ่งเป็นไม้โตเร็วและปลูกไม้หนานาพรรณ

๙.๓ ภูเขา

ในพื้นที่ตำบลสวนหม่อนไม่มีภูเขา เนื่องจากอยู่ในพื้นที่ที่เป็นลักษณะพื้นที่ราบ

๙.๔ คุณภาพของลักษณะธรรมชาติ

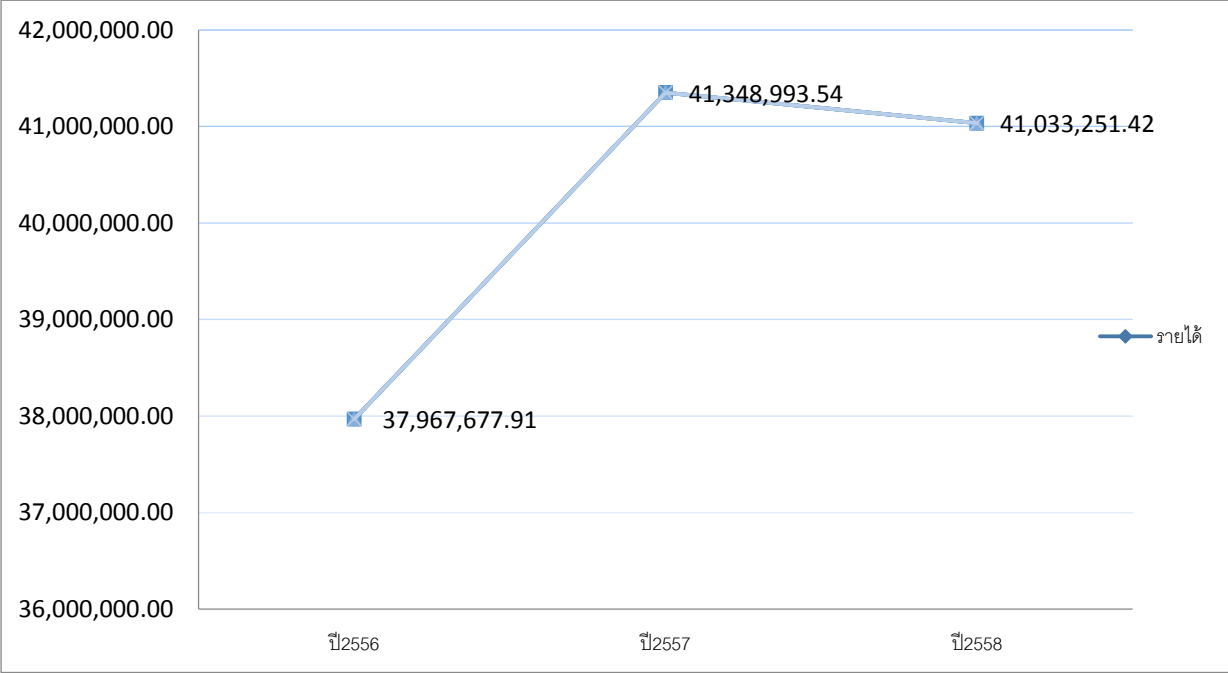
ตำบลสวนหม่อนมีทรัพยากรน้ำ จากแหล่งน้ำธรรมชาติ แม่น้ำชีไหลผ่าน ลำห้วยและบึงกุดเค้า สภาพปัญหาในด้านการขาดแคลนน้ำในฤดูแล้ง โดยมีสาเหตุมาจากภาวะฝนแล้ง ฝนทิ้งช่วง สภาพดินทรายที่ไม่กักเก็บน้ำ แหล่งน้ำธรรมชาติตื้นเขิน ปัญหาน้ำท่วมเวลาน้ำหลาก

๑๐. ศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

(๑) ด้านงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล

รายการ	รายได้ (บาท)				
	ปี ๒๕๕๙	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๗	ปี ๒๕๕๖	ปี ๒๕๕๕
รายได้จากภาษีอากร	๑๙,๒๙๐,๔๔๒.๐๔	๑๘,๘๙๑,๓๗๓.๗๑	๑๘,๔๔๕,๙๕๑.๙๙	๑๗,๙๗๐,๓๙๒.๖๕	๑๔,๐๓๓,๓๓๙.๘๙
รายได้ที่ไม่ใช่ภาษีอากร	๑,๒๐๑,๗๕๖.๗	๑,๐๕๒,๑๗๓.๖๙	๙๔๕,๓๑๕.๖๘	๗๕๖,๓๕๘.๓๕	๖๖๗,๓๑๖.๓๙
เงินอุดหนุนทั่วไป	๔,๖๙๙,๒๓๘	๘,๘๗๒,๖๐๖	๙,๕๓๑,๓๕๔.๐๐	๘,๓๘๘,๒๙๐.๐๐	๘,๘๓๓,๐๐๖
เงินอุดหนุนเฉพาะกิจ/ ระบุดัตถุประสงค์	๑๘,๕๓๙,๕๐๕.๒๘	๑๒,๒๑๗,๐๙๘.๐๒	๑๒,๔๒๖,๓๗๑.๘๗	๑๐,๘๕๒,๖๓๖.๙๑	๑๐,๖๓๕,๐๓๙.๙๘
รวม	๔๓,๓๓๐,๙๔๒.๐๒	๔๑,๐๓๓,๒๕๑.๔๒	๔๑,๓๔๘,๙๙๓.๕๔	๓๗,๙๖๗,๖๗๗.๙๑	๓๔,๑๖๘,๗๐๒.๒๖

เปรียบเทียบรายได้แต่ละปี

(๒) จำนวนบุคลากร พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง ปัจจุบัน (เมษายน ๒๕๕๙) มีจำนวน ๒๐ คน และส่วนราชการในองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน มี ๔ ส่วน ดังนี้

ตำแหน่งในสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน ๑๘ คน

- ๑. นางสาวศุภณีย์ เพ็ชรนนท์
ตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (นักบริหารท้องถิ่น) ระดับ กลาง
เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๐-๑๑๐๑-๐๐๑
- ๒. นางรัตน พิมาลัย
ตำแหน่ง หัวหน้าสำนักปลัด (นักบริหารงานทั่วไป) ระดับ ต้น

เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๑-๒๑๐๑-๐๐๑

๓. นายทักษิณ หินวิเศษ

ตำแหน่ง นิติกร ระดับชำนาญการ เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๑-๓๑๐๕-๐๐๑

๔. นางสาวอมรรัตน์ บุญมาธรรม

ตำแหน่ง นักพัฒนาชุมชน ระดับ ปฏิบัติการ เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๓๘๐๑-๐๐๑

๕. นายยุพราช พระนาศรี

ตำแหน่ง เจ้าพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ระดับชำนาญงาน

เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๑-๔๘๐๕-๐๐๑

๖. นางสาวอุมาภรณ์ นาเหล็ก

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับ ปฏิบัติการ เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๑-๓๑๐๓-๐๐๑

๗. นายสุขสันต์ ภาวรัตน์

ตำแหน่ง เจ้าพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ระดับ ปฏิบัติงาน

เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๑-๔๘๐๕-๐๐๒

๘. นางสาวฐานิตา คนมีสัตย์

ตำแหน่ง เจ้าพนักงานธุรการ ระดับ ปฏิบัติงาน เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๑-๔๑๐๑-๐๐๑

๙. นางมานิดา คำภู

ตำแหน่ง นักวิชาการตรวจสอบภายใน ระดับชำนาญการ เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๑๒-๓๒๐๕-๐๐๑

๑๐. นายพิเชษฐ์ มูลสอน พนักงานเครื่องสูบน้ำ (ลูกจ้างประจำ ถ้ายโอน)

๑๑. นายสุคนธ์ นามเข็ม ผู้ช่วยพนักงานเครื่องสูบน้ำ (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๑๒. นางสาวจิรัชยา นามลาพุทธา ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ธุรการ (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๑๓. นางสาววันวิสา เจริญสุข ผู้ช่วยนักพัฒนาชุมชน (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๑๔. นางสาวนภาพร หาญเชิงชัย ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๑๕. นายลือชัย พวงพันธ์ พนักงานขับรถยนต์ส่วนบุคคล (พนักงานจ้างทั่วไป)

๑๖. นายศักดิ์ณรงค์ พัวลี นักการภารโรง (พนักงานจ้างทั่วไป)

๑๗. นายวิลาศ ซาลิกัน พนักงานขับรถน้ำ (พนักงานจ้างทั่วไป)

๑๘. นายเฉลิมชัย ชันธิรัตน์ พนักงานขับรถบรรทุกขยะ (พนักงานจ้างทั่วไป)

๑๙. นายพิทักษ์พงษ์ เคนานันท์ คนงานทั่วไป (พนักงานจ้างทั่วไป)

ตำแหน่งในกองคลัง

จำนวน ๖ คน

๑. นางพิมลรัตน์ ยศรวาส

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองคลัง ระดับต้น เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๔-๒๑๐๒-๐๐๑

๒. นางรุ่งฤดี โชติศรี

ตำแหน่ง นักวิชาการเงินและบัญชี ระดับ ปฏิบัติการ เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๔-๓๒๐๑-๐๐๑

๓. นางรัตนา นามเข็ม

ตำแหน่ง เจ้าพนักงานจัดเก็บรายได้ ระดับชำนาญงาน เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๔-๔๒๐๔-๐๐๑

๔. นายวีระพล สมี่กลาง

ตำแหน่ง ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๕. นางสาวนิมล โนนทewa

ตำแหน่ง ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๖. นางสาวสุภาพร สอนวินิจฉัย

ตำแหน่ง ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

ตำแหน่งในกองช่าง จำนวน ๓ คน

๑. นายเฉลิม โคตรทา

ตำแหน่ง ผอ.กองช่าง (นักบริหารงานช่าง) ระดับ ต้น เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๕-๒๑๐๓-๐๐๑

๒. จำสืบเอก อัสฎา สอนผิว

ตำแหน่ง นายช่างโยธา ระดับ ชำนาญงาน เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๕-๔๗๐๑-๐๐๑

๓. นายสุติพงษ์ ใจหมั่น

ตำแหน่ง ผู้ช่วยช่างโยธา (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

ตำแหน่งในส่วนการศึกษา จำนวน ๗ คน

๑. นางวรารักษ์ศิริ ศศิธรินทร์กุล

ตำแหน่ง รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (นักบริหารท้องถิ่น) ระดับ ต้น

เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๐-๑๑๐๑-๐๐๒

๒. นางสาวปราณประภัสสร จันทรมหา

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองการศึกษา (นักบริหารงานศึกษา) ระดับ ต้น

เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๘-๒๑๐๗-๐๐๑

๓. นางรุ่งอรุณ โพธิ์ศรีขาม

ตำแหน่ง นักวิชาการศึกษา ระดับ ชำนาญการ เลขที่ตำแหน่ง ๐๕-๓-๐๘-๓๘๐๓-๐๐๑

๔. นางสาวรัตนศิริ มั่งมา

ตำแหน่ง ผู้ดูแลเด็ก (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๕. นางสุกัลยา พิลาวงษ์

ตำแหน่ง ผู้ดูแลเด็ก (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๖. นางสาวมัทยา แม่เขียว

ตำแหน่ง ผู้ดูแลเด็ก (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

๗. นางสาวภัสสร ปานาไทย

ตำแหน่ง ผู้ดูแลเด็ก (พนักงานจ้างตามภารกิจ)

สามารถจำแนกตามโครงสร้างได้ดังนี้

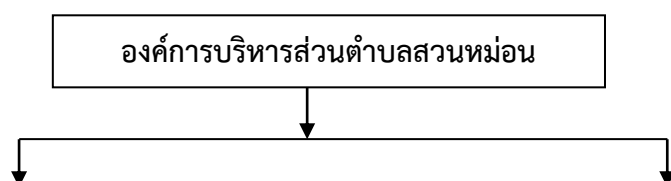
๑. สำนักปลัด อบต.	จำนวนข้าราชการ	๙	คน
๒. ส่วนการคลัง	จำนวนข้าราชการ	๓	คน
๓. ส่วนโยธา	จำนวนข้าราชการ	๒	คน
๔. ส่วนการศึกษา	จำนวนข้าราชการ	๓	คน
รวม	จำนวนข้าราชการ	๑๗	คน
ลูกจ้างประจำ (พนักงานเครื่องสูบน้ำ)	จำนวน	๑	คน
พนักงานจ้างตามภารกิจ	จำนวน	๙	คน
พนักงานจ้างทั่วไป	จำนวน	๖	คน

พนักงานจ้างรายเดือน	จำนวน	๑๑	คน
รวม	จำนวนลูกจ้างประจำ/พนักงานจ้าง	๒๗	คน
ระดับการศึกษาของบุคลากร (พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้าง)			
ประถมศึกษา	จำนวน	-	คน
มัธยมศึกษา/อาชีวศึกษา	จำนวน	๒๑	คน
ปริญญาตรี	จำนวน	๑๗	คน
สูงกว่าปริญญาตรี	จำนวน	๕	คน

(๓) โครงสร้างและอัตรากำลังขององค์การบริหารส่วนตำบลหมอน

องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหมอน ประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหมอนและฝ่ายบริหาร โดยมีโครงสร้าง ดังนี้

โครงสร้างและอัตรากำลังขององค์การบริหารส่วนตำบลสวนหมอน

ร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙)

ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มี การจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการ จัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่าง ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบ เพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป)

คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ เพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่ คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจาก กรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาคราชการ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และ ได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุม คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุม คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะ นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจาก คณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบ กรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการ บริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการ ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขา ในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จ ภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

สาระสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่ เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้าน เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทย แต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ก็มีปัจจัย เสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผล ให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจ ในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาค เกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่

มากขึ้น ตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแส โลกาภิวัตน์และ ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคความ เหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรม และระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาคความยากจนกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบท รวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มี ในวงแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและ บริการเองก็ไม่นับว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลาง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้ามาจาก ต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้น ในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโต นอกจากนี้ ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและ แรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิด ของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติและ การก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่าง ๆ ขณะที่ การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้ว เป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทาง ธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจาก เศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึง ช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่ง ทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคต ๒๐ ปีข้างหน้า สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลง อย่างมีนัยสำคัญในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนา ประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่าง ต่อเนื่องและมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกัน การรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบ ในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชีย ภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้า จะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหา ต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มสูงขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทาง การคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยาย ปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้ เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจจะมีความ ผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนี้การ พัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การ พัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้น ขนานใหญ่และเป็นวงกว้างเช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของ การพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะ เป็นโอกาสสำหรับการพัฒนา เศรษฐกิจรูปแบบใหม่ ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) ดังนั้น ภายใต้สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่าง ๆ ขยายกำลัง การผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความ รุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้านี้อาจจะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เงื่อนไข ดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาว หากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริม จุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกที่กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยน ผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาท ผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่ม มากขึ้น ในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความ มั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ – ปี ๒๕๗๙ มี ลักษณะผสมผสานกัน ทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์ แห่งชาติทั้งในระดับ ทวิภาคีและพหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการ กำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการ เปลี่ยนแปลง ด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของ โลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจ รูปแบบ ใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้า อุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากร มนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไข การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์ มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้อง ปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียว โดยการพัฒนาและนำเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และ ช่วยแก้ปัญหา การลดลงของทรัพยากรต่าง ๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคา จะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้อง ผลักดันให้มุ่งสู่การ ผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่ง ผลกระทบต่อความ มั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการ เข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะ ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและ ภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะ ส่งผล ให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิง แรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการ ใช้จ่ายงบประมาณด้าน สวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลาย ๆ ประเทศกลายเป็น ความเสี่ยงด้าน การ คลังที่สำคัญสำหรับภาวะโลก ร้อนแล ะ การเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวี ความรุนแรงมากขึ้นนั้น ก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการ ดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและ การบริโภคที่เป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญ และการพัฒนา ให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่ เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการ มีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ พื้นที่ และความเป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลง ดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและ ภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิ มนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทย นั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีต ถึงปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับ การพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ ปานกลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่ม ประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙ ๒ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อปี ฐานการ ผลิตและบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้า อุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการ สามารถ แข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตรา ต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่ม ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และ เครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และ บริการด้าน สุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้น เป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับ จากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกระดับ โอกาสการได้รับการศึกษา บริการ สาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ และการคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ รวมถึงการเข้าถึง ทรัพยากรต่าง ๆ มีความ ครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะเดียวกันประเทศไทยก็ มีความเป็น สากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติ ทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไก

และช่องทางในการ สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มี ความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทย สามารถยกระดับมาตรฐานต่าง ๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความ คืบหน้า มากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและ การเงินในปี ๒๕๔๐ – ๒๕๔๑ ได้ส่งผล ให้ภาครัฐและภาคเอกชน ปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้น ตามแนวทางการบริหาร จัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มี ประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบ ดี ขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความ ยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้น และฐานะการคลังมีความมั่นคง มากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุง ใน เรื่องกฎหมาย กฎระเบียบต่าง ๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ มากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับ กลุ่มต่าง ๆ สามารถคุ้มครอง ผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้าง บรรยากาศ ของการแข่งขันในตลาด และสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจ ในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้าน ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทย ได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคน โดยเฉพาะยัง ต่ำและการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งใน กลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลิตภาพแรงงาน โดยเฉพาะยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัย การเพิ่มปริมาณเป็น แรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมี สัดส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูง กว่า เศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัย ภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิต เกษตรและบริกรรมมีผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้ของค์ความรู้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่า ยัง มีน้อย การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาอย่างไม่เพียงพอ การวิจัยที่ ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิด ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคมได้ อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและ การ บริหารจัดการภาครัฐก็ยังขาดการ บูรณาการจึงสิ้นเปลือง งบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาด ความต่อเนื่อง ประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบ ขณะที่ ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวง กว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบ โลจิสติกส์รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่ สมบูรณ์ และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิผล และกฎระเบียบ ต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการ เปลี่ยนแปลงคนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรม จริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็น สำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ ทำลายมาก รวมทั้งปัญหาในด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่เผชิญกับภาวะชะงักงันเมืองและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลต่อ อนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลง โครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๑๕ – ๒๐ ปีต่อจากนี้ ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคน ในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็ว ย่อมส่งผลต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่าย การลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทาง สังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็ เผชิญกับ ข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มี นัยยะต่อต้นทุนการผลิตและ สภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชน นอกจากนี้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่าง ๆ ก็มีนัยยะต่อการ สร้าง ความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพ ทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุน เพื่อยกระดับบริการทางสังคมและ โครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและ กฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญ เงื่อนไขจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับตัวคือ การ

แก้ปัญหาความอ่อนแอของการ บริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและ การเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาด ประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทย ยิ่งต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่ กระแส โลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่ การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้ เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่าง ๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การ แข่งขันในตลาดโลก รุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่าง ๆ เร่งผลักดันการเพิ่ม ผลผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกัน ความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการ ดำเนินธุรกิจและการ ดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และ กฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการ ปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้น เงื่อนไขต่าง ๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดัน ให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและ มีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้อง หยั่ง รากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและ ควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็ง ของประเทศเป็นประโยชน์ สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหา และปฏิรูปให้ สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะ สูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของ ประชาชนจะไม่ สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหา ความเหลื่อมล้ำจะรุนแรง ขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลง ไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ ใน ระยะยาว

ทั้งนี้ เงื่อนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงใน อนาคตในทุกมิติจะส่งผลต่ออนาคต การพัฒนาประเทศไทยอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม ภายในประเทศทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและ ผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิด ทั้งโอกาสและความเสี่ยงใน หลากหลายมิติการที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการ พัฒนาของโลก และรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการ วิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่าง รอบด้าน ขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียม ความพร้อมของประเทศต่อการ เปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทย ต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้าง ทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลก ยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับ ความเสี่ยงและภัยคุกคาม แบบใหม่ได้และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมา สร้าง ประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้าง เศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิต การทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่าง เป็นเอกภาพ มีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็น ปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้อง กำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาว เพื่อ กำหนด วิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการท างานของ ภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อน การพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่ กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อ แก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อ ต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุ ซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการ ที่จะให้ ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดี และมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้ อย่างยั่งยืน ทั้งนี้ การวิเคราะห์ที่ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อ จำกัด รวมทั้งความเสี่ยงของ

ประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่ง เชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับ ร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากร อย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่ สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้ การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยมิได้มีการ กำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศใน ระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาล ซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่อง ถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของ ประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของ ประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการ กำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่ เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเทศไทยต้อง ปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทาง เศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลก ยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบ ใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้าง ประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับ ประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่าง ๆ ของบริบทโลก และ บริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ใน การพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนา ระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของ ประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนำพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือ บรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทาง เศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และ ปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยน ผ่านประเทศไทยไปพร้อม ๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถ ดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และ วัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากัน

สาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำ ยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้แน่นอนจะประกอบด้วย วิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกัน รวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทาง และวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกัน อย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือ ประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจ แห่งชาติอันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็น ประเทศพัฒนาแล้ว๓ ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้ วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติอันได้แก่ การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่ อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและ

ประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติ อย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคม ท่ามกลางพหุสังคมและ การมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรม และความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของ ฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมความมั่นคงทางพลังงาน และอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลง ของสภาวะแวดล้อม ระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและ ประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและ สามารถแก้วิกฤตประเทศที่มีศักยภาพทาง เศรษฐกิจที่ดีกว่าเดิม

ความมั่นคง

การมีความมั่นคงปลอดภัย จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและนอกประเทศ ในทุกระดับทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครัวเรือน และปัจเจกบุคคลและมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติ เศรษฐกิจ สังคมสิ่งแวดล้อม และการเมือง

ประเทศ มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ที่ เข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน ระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การ บริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล

สังคม มีความปรองดองและความสามัคคี สามารถผนึกกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชน มีความเข้มแข็ง ครอบครัว มีความอบอุ่น

ประชาชน มีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน

ความมั่งคั่ง

ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ยกฐานะเป็นประเทศในกลุ่ม ประเทศรายได้สูงความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์ต่อเนื่องจากการพัฒนา อย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น

เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและนอก ประเทศสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการ คมนาคมขนส่งการผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง

ความสมบูรณ์ในทุนที่สามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน

การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้น อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดีไม่สร้างมลภาวะต่อ สิ่งแวดล้อมจนเกิดความสามารถในการรองรับและเยียวยาระบบนิเวศน์

การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคมมีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม

มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนเพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน

ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่อ...

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนามั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคมมีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรมในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติดการคำนวณฐานการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีฐานการผลิตบริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

ภาคเกษตร เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตสูงมีระบบบริหารจัดการที่ดีด้านประมง

ภาคอุตสาหกรรม ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์ เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและชิ้นส่วนทดสอบและวิจัยพัฒนารถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น

ภาคบริการ ธุรกิจบริการเดิมได้รับการพัฒนาระดับคุณภาพและศักยภาพให้สูงขึ้น เช่น การขนส่ง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางทะเล และส่งเสริมธุรกิจบริการอนาคตให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการให้บริการของภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวและบริการของอาเซียน ศูนย์บริการทางการเงิน การศึกษานานาชาติ และบริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น

วิสาหกิจและการดำเนินธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมเข้มแข็ง เป็นฐานการผลิตและบริการที่สำคัญของประเทศ

คนไทยในอนาคต มีศักยภาพในการร่วมกันพัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับบริบทการพัฒนา มีความพร้อมทั้งการใจ สติปัญญาทักษะในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้คุณค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบต่อเป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชนสังคม รักชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์

สังคมไทยเป็นสังคมที่เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย อัตราความยากจนต่ำ มีการกระจายโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรการสร้างฐานอาชีพบริการทางสังคมที่มีคุณภาพ และกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง ไม่คอร์รัปชัน โดยที่ประชาชนทุกช่วงวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบครัวอยู่ดีมีสุข

เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสีเขียว ระดับการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่ำพื้นที่สีเขียวใหญ่ขึ้น ประชาชนมีพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ระบบการบริหารภาครัฐมีประสิทธิภาพ ทันสมัย รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาชนมีส่วนร่วม กระจายอำนาจและการกำหนดภารกิจที่เหมาะสมระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่ อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนด ยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของ ทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้อง กำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่ การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และ สร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการ รวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง”หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่ม ประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคง เสมอภาค และเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการ พัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้าง ความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้าง ศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและ เท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบน คุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการ ภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการ สร้างเสถียรภาพภายในประเทศ และช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจาก ภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและ ประชาคม โลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลัก และการปกครองระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น ประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนา ความมั่นคงทางการเมือง จัดค อร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นใน กระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบ เรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและ ชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความ ร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาดุลยภาพความสัมพันธ์กับ ประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการฝึกกำลัง ป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ สร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติ และระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไก ที่เกี่ยวข้องจากแนวตั้งสู่แนวนานมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนา แล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งใน สาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและ ปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็น ผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้ กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ นวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและ ภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่ การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริม การค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อ สังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ส่วนบน ของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐาน ของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการ ใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรม การผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับ ภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลายตาม รูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็น แหล่งอาหาร คุณภาพ สะอาดและปลอดภัยของโลก - ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิต ให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตร ส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทางการเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และ การพัฒนาสินค้าเกษตรที่มี ศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย - ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรม ศักยภาพ ยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการ ใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น - ภาคบริการ โดยขยายฐานการ บริการให้มี ความหลากหลาย มีความเป็นเลิศและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการ ยกระดับบริการที่เป็นฐาน รายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงิน และธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่น ๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจ ชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกระดับผลิตภาพแรงงานและ พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจ ชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมือง พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลาง ความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการ จัดการ สิ่งแวดล้อมเมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่ สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้าน การขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลก สร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับนานาประเทศ ส่งเสริมความร่วมมือ กับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยใน องค์การระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพ คน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศ มีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง กรอบแนวทางที่ ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้ สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ
- (๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการ เรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง
- (๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทย เสริมสร้างบทบาทของสถาบัน

ครอบครัวในการป่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาค และเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและ สร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและ เป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความ เหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหาร จัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่ เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคม ทูทางวัฒนธรรมและความ

เข้มแข็งของชุมชน

- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกใน การสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพ ชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความ มั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำรวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคม สีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการ ทลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การ วางระบบ บริหารจัดการ น้ำให้ มี ประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ กลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหารจัดการ อุทกภัยอย่างบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและ เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้ พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศ

- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และ นโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสม กับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล กระจ่ายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาล กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของ หน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม
- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและ พัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของ หน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และ รายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศ เพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ อาทิ แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่าง ๆ เช่น ด้านความ มั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการใน ระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลา นอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณ และทรัพยากรอื่น ๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมี เอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือ จากหลาย ภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทยจะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ ชาติและแนวทาง ในการน ยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วน ราชการและหน่วยงานต่าง ๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่าง ต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สารของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนด เป้าหมายและภาพในอนาคตของ ประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกัน สามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้าน ต่าง ๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วง ๆ ของ หน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการ กำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไก เชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติและแผนในระดับ ต่าง ๆ เพื่อให้ส่วนราชการน ยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบ กฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากร เพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตาม ยุทธศาสตร์ชาติอย่างมี บูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตาม ยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและ ประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดคล้อง/สอดคล้อง ตั้งแต่ระดับการจัดทำยุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และ การติดตามประเมินผลรวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการ และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ และหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจ สามารถ กำหนดแผนงาน โครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๔ การยอมรับของสังคม มีการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจต่อสาธารณชน มีการรับฟังความคิดเห็นจากทุกกลุ่ม สร้างการมีส่วนร่วมและความเป็นเจ้าของร่วมกัน เพื่อให้ได้การยอมรับ จากทุกภาคส่วนในสังคม

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) ประเทศไทย ยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายใน และภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคม ผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิต ความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้ (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี (๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ อยู่อันดับที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับ ฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมา การขยายตัวทางเศรษฐกิจจะชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาดังกล่าว โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการ ชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ - ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของ การลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมี ระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๓๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการสั่งสม องค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการ ของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้น ภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรม

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่ง ต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิ การผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงใน ระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมา และยังมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและ สามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้า ทั้งนี้การขยายตัวของผลิ การผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของ แผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม การผลิต เพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของ ปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรค ต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและ การบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรง ถึงสองครั้งใน ปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้ เสถียรภาพของ เศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาใน ระดับใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและ เอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทาง เศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทาง เศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัย ทางคลังแต่มีแนวโน้ม เพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมา และจะเป็นข้อจำกัดต่อการ ใช้มาตรการทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการ ขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะ ต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจาก ต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลาง ระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและ ความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัด อันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไป ประกอบ

ธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้น ประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศ ได้รับการยกระดับดีขึ้น จากการผนึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และ เชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มี รายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้าน เทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา ต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๒๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการ วิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณ ร้อย ละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕ , ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่ เพียงพอ ต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาที่มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ ประเทศ พัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วย รูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาด การพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปายังขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปา ยัง กระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้ม ลดลง เล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การ ส่งเสริม การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำ และมี ข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรม

นอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการ บริหาร จัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำ ธุรกิจ อีเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการใน ต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของ อุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการค้าเนิธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่ สมวัย และการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘- ๒๕๕๘ และคาดว่าในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี๒๕๔๘ - ๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลัง แรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมี ครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมี แนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วน ร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลัก ร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครัวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลง มีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแหว่งกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปีเพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คน ไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕-๕๙ ปี เพิ่มขึ้น อย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อน ได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่า ปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมใน สังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มี แนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุด แตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของ รายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุตร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ

๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจาก โครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนา ไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหาร จัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบท และระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุดในปี ๒๕๕๗ มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขต ชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำ กันระหว่าง ภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากร สาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงาน อิสระ เข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๔๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการ ทำงาน นอกจากนี้ ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคม ร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาส มีหลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อย โอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิด อย่างไรก็ตาม สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่า

รัฐจัดสวัสดิการ ด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔,๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุ โดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคม พหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละ ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้ และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๓,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชน และอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและ ทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิด ความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไป ด้วยพื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณา การของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสีย ระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕

ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่ อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่น ๆ ใดๆก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙ -๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคง ขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำ ที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) การผลิตพลังงาน ในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การ ผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจาก ต่างประเทศ เพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบ ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมี การนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขั้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑,๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ ประเทศไทย ประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำ ในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำ บาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่ จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้าน ลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุน เนื่องจากมี ค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มี จำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้าน ลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูล ฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้อง ประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะ อย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกาก อุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ ฝุ่นละออง

ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดี จากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่น ละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจําบรควันดํา อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จํานวนมาก สำหรับมลพิษจากหมอกควันในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือ และการทํางานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง ส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปุ๋ย ตกค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสีย จากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มี จํานวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการ

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลง ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการ ใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๕๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๕๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับ และช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปี ในมิติของจํานวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจํานวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงตํานาน ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่อง ธรรมาภิบาล+ อย่างเร่งด่วน จากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ชี้ว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็น สุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่ต้องคํปรกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ใน ระดับ

ที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลุกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐ หน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเอง และพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการ กระทำการ ทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อ ผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนา บางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาด ความโปร่งใส ปลอมให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักกวางตัวไม่ เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและ นักธุรกิจ การเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบริษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคม ส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของ บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มี ธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและ สร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการ กระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่าง อิสระโดยที่ไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่ง มีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้ การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจาก พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และ ส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไข การกระจายอำนาจให้แก่ อบท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และ แผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนั้น มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการ ดำเนินงานของ อบท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็น ร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อบท. ฉบับที่ ๑ จำนวน

๑๘๕ การกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ การกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรม จาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วน - ๑๐ - ท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการ กระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีนอนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วน จังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความ สมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๘.๙๐ ของรายได้รัฐบาลใน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพา เงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้อปท. ในพื้นที่ที่มี กิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขต พัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของ เมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัด จ้าง รับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการ ทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้าน บาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดมากขึ้นในช่วงที่รัฐ เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น และในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็น องค์การภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและ การตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำนี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่า ประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่ อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน พบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วน ประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓ บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัว เฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓)ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐ - ๙๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรล ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ เฉลี่ย ๘๐ - ๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัว ร้อยละ ๒.๑ โดยผลผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุน

ภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับ - ๑๑ - ภายใต้สมมุติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓ - ๔.๓ ± โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓) - ๒๕๗๔ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๓.๓

อัตราการขยายตัวของ GDP	รายได้ต่อหัว ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒				รายได้ต่อหัว ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓				ปีที่เข้าสู่ประเทศรายได้สูง
	GDP		GNP		GDP		GNP		
	THB	USD	THB	USD	THB	USD	THB	USD	
๓.๓	๒๗๘,๖๓๖	๗,๙๖๑	๒๖๔,๗๐๔	๗,๕๖๓	๓๖๖,๒๑๐	๑๐,๔๖๓	๓๔๗,๘๙๙	๙,๙๔๐	๒๕๗๔
๓.๘	๒๘๙,๘๘๒	๘,๒๘๓	๒๗๕,๓๘๘	๗,๘๖๙	๓๙๓,๗๘๙	๑๑,๒๕๑	๓๗๔,๐๙๙	๑๐,๖๘๙	๒๕๗๒
๔.๓	๒๙๘,๑๖๓	๘,๕๑๙	๒๘๓,๒๕๕	๘,๐๙๓	๔๑๔,๖๒๙	๑๑,๘๔๗	๓๙๓,๘๙๘	๑๑,๒๕๔	๒๕๗๑
๕.๐	๓๑๗,๐๕๑	๙,๓๒๕	๓๐๑,๑๙๙	๘,๘๕๙	๔๖๔,๐๕๒	๑๓,๖๔๙	๔๔๐,๘๔๙	๑๒,๙๖๖	๒๕๖๙

การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็ปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชีตความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากร ผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง (๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรร งบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐ - ๒๐๐ ดอลลาร์สรอ. ต่อคนต่อปี ตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมี ความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มี ความภาคภูมิ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากร วัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลต่อ คุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำ ด้านรายได้ โอกาส การเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อ การพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และ ผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรม ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาส การเข้าถึง บริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูล ข่าวสาร ปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัด ของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุน โครงสร้าง พื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากร ท้องถิ่นทั้ง ปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหา เทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ จะช่วยลดผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของ ทรัพยากรท้องถิ่น การ ลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและ อุตสาหกรรม ทั้งนี้ การ เพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและ วัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความ ต้องการคนในเมืองที่ มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนใน ระบบสาธารณูปโภค จะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้ จำเป็นต้องมีการ จัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการ บริหาร จัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มี มาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชน หรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ ต้อง เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะ เพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบ มาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐ อย่างอื่น ให้ เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็น ธรรมอย่าง ยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่าง ราชการ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่ มี ประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และ งบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดินอย่าง คุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรม มีประสิทธิภาพ เกิด ประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐ สถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับ

การบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพพลไกการพัฒนาทั้งประเด็น ธรรมชาติ การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาคครัวเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจ ภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น ๓.๒ บริบทภายนอก ๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑- ๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของ ประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร ดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่า ประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และ มีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้าน การท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไป ทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว ๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติ ไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่ เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ รถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัย และพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบ เศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้าง พื้นฐานของประเทศ ไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและ พัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้าน และ ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการ ขยับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาค และในภูมิภาคในระยะต่อไป

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้าน มาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิตภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐาน ของ

อุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้น โดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอด ช่วงแผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้น แผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการสั่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่ วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศ สำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการ ติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิต ทักษะคติและความเชื่อ ในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้และพฤติกรรม การบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบ ข้ำเดิมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้น อุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาล เปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรค ระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศ ชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทาง ชีวภาพดังกล่าวข้างต้นจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถใน การพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติ มีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผล กระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการ ดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวี ความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda) ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals-SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การ

รับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการวางแผนการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมรักษาทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔ กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่เน้นย้ำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยึดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาใน แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทย จากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้าน การขนส่ง และโลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็น แหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

- (๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐
- (๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๖๔ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์สหรัฐ) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สหรัฐ) ต่อคนต่อปี
- (๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี
- (๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การขยายตัวของการ ลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

(๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (SocioEconomic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ

(๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น

(๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และ การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม

(๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) ขจัดการทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕ แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสภาวะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้าน การลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้ง สนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและ พัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงาน ให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคม อาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ ขึ้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นใน การเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้าย

ไปสู่สาขา การผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการ จัดทำกรอบ คุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของ แรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถ ปรับตัวและ ดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่ม สัดส่วน ความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มี แบรินด์สินค้าและช่องทางการตลาด ที่เป็น ของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการ และอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน

เร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยง พื้นที่ เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการ เติบโตทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่าง เมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรือ อิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนา ด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วน อากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐาน การผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้า เกษตรขั้นปฐม เป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยง ทางด้าน วัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการ แข่งขันลง สู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้ สอดคล้องกับ ศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้ง ส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้าง หุ่นยนต์ และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่ และ แหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจน ส่งเสริม และเร่งขยายผลแนวคิดการทำการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบ เกษตรกรรมยั่งยืน

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความ เชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการ เติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและ ทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำ กฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถ แข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะ กลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดย สนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่น

และกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบ

พัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียน

พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการ การเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบ อิเล็กทรอนิกส์และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงาน และการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้าม ประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมี

คุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน **วัยเรียน** **วัยรุ่น** ให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม **วัยแรงงาน** ให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะ ฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ **วัยผู้สูงอายุ** ให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและ ประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพ และโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย (๑) **ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา** โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability) (๒) **ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา** เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัด การศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา (๓) **พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ** ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการ ประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ (๔) **ปฏิรูประบบการเรียนรู้** โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อ สร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการ เรียนรู้ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและ การใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุ ยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐ

ให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศ รวมทั้งส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดย การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุ ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วม ของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแล ผู้สูงอายุเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนาวัฒนธรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพ แรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับ โครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบ มาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้เพิ่มผลิตภาพ ทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้อง กับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตร โดย สนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกัน ระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม(๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่ อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับ ภาคธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระ ค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดิน ปฏิรูประบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ.ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้าน

กฎหมายให้แก่ ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชน กฎหมายภาษีมรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง

เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมือง ด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและ ระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้าง ความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน

ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศ เพื่อเพิ่ม ความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนงานด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความ สะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้ นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วน นําระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพ อย่างยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศ และการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดิน เพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเพดานการถือครองที่ดินที่ เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำ เพื่อให้เกิดความ ยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการ น้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้ใช้น้ำ คุ่มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลด ความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชน บริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าใน อนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพ อนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้ว ที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษี และ ค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่ เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ สามารถปรับระบบห่วงโซ่ อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain /Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษ ทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อม ที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะ เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุด เร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบ การจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติ มุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับอาเซียน และอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงาน และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของ ภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้ง การพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการบริหารราชการ โดยให้มีช่องทางให้ ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคา จัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูล ข้อมูลความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็ก กะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงาน ที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็น

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น

ประจำปี ๒๕๖๐-๒๕๖๔

วิสัยทัศน์

“ขอนแก่นเมืองน่าอยู่ ชุมชนเข้มแข็ง เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ และเมืองหลักเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”

พันธกิจ

๑. เสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งและพัฒนาให้เป็นเมืองที่น่าอยู่อย่างยั่งยืน
๒. พัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีทักษะในวิชาชีพ มีคุณธรรมและจริยธรรม
๓. จัดการศึกษาในและนอกระบบให้ได้มาตรฐาน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
๔. สร้างเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ โดยเชื่อมโยงการค้า การลงทุน การบริหาร และการท่องเที่ยว
๕. พัฒนาโครงข่ายระบบการคมนาคมขนส่ง ระบบบริการสาธารณะ และเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยให้มีประสิทธิภาพ และได้มาตรฐาน
๖. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์ มีความสมดุล และเกิดประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน
๗. สืบสานวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ที่ดีงามของท้องถิ่นให้คงอยู่ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชน ที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ๘ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาวะ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนเพื่อการแข่งขัน
ภายใต้ หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง
ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล

ประเด็นยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย ๘ ยุทธศาสตร์ ๔๔ แนวทาง การพัฒนา ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๑.๑ พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการชุมชนเมืองและชนบทอย่างทั่วถึงและเป็นระบบ
- ๑.๒ พัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพระบบเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพได้มาตรฐาน
- ๑.๓ พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัยในเขตเมืองและชุมชนแบบมีส่วนร่วม
- ๑.๔ ส่งเสริม สนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพคิตและอบายมุขอย่างเป็นระบบ ครอบคลุม
- ๑.๕ สร้างวินัยประชาชน และความร่วมมือในการดูแลความเป็นระเบียบชุมชน การจราจร และการ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๒.๑ โครงสร้างพื้นฐานเส้นทางคมนาคมขนส่งให้ได้มาตรฐานและให้ทั่วถึง
- ๒.๒ พัฒนาระบบการให้บริการขนส่งมวลชนให้ได้มาตรฐาน สะดวก สะอาดและปลอดภัย
- ๒.๓ พัฒนาจังหวัดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และเป็นศูนย์กลางการพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างสมดุล
- ๒.๔ พัฒนาพื้นที่สีเขียวและปรับปรุงภูมิทัศน์ที่สวยงาม เหมาะสม
- ๒.๕ สนับสนุนชุมชนหน่วยงาน ผู้ประกอบการในการพัฒนาระบบสุขภาพและรักษาความสะอาดของ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง ประกอบด้วย ๗ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๓.๑ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานในระบบให้ได้มาตรฐานและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ
- ๓.๒ เพิ่มโอกาสทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับประชาชนทุกเพศวัยอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ
- ๓.๓ พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการกีฬาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นเลิศและมุ่งสู่กีฬามืออาชีพ และการกีฬา/นันทนาการเพื่อออกกำลังกาย
- ๓.๔ ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนากีฬาอาชีพ/ทักษะฝีมือ ที่เหมาะสมตรงศักยภาพของประชาชน
- ๓.๕ ส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ
- ๓.๖ เพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์แก่เด็กและเยาวชนกิจกรรมอาสา เพื่อการใช้ทักษะชีวิตที่ดี เห็นคุณค่าตนเองและสังคม
- ๓.๗ ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในชุมชนท้องถิ่นและยกระดับทักษะประชาชนในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ประกอบด้วย ๗ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

๔.๑ บริหารจัดการ อนุรักษ์ พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการและยั่งยืน
๔.๒ อนุรักษ์ พื้นฟู และเพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำลำธารให้เกิดความอุดมสมบูรณ์
๔.๓ พัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ แหล่งน้ำใต้ดินและการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ
โดยประชาชนมีส่วนร่วม

- ๔.๔ เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะชุมชนสิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย
- ๔.๕ สร้างสังคมและพลเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- ๔.๖ ส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือก โซลาร์ฟาร์ม
- ๔.๗ พัฒนาด้านแบบกิจกรรม/สาธิต แนวทางการใช้พลังงานทางเลือกใน อบต. ตามศักยภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๕.๑ พัฒนาส่งเสริมการเกษตรตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- ๕.๒ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคเกษตร
- ๕.๓ ยกระดับคุณภาพการผลิตพืชอาหารที่ปลอดภัย (Food Safety) และสนับสนุนการเกษตรอินทรีย์
เพื่อภาวะสุขภาพ
- ๕.๔ สนับสนุนการพัฒนารูปแบบการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรที่เหมาะสมและนวัตกรรมในพื้นที่
- ๕.๕ ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ และต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาวะ ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง ดังนี้

- ๖.๑ พัฒนาระบบบริการด้านสาธารณสุขให้มีคุณภาพ และเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียมในระดับปฐมภูมิ
- ๖.๒ พัฒนาระบบบริการทางสังคมให้มีคุณภาพ และเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียม
- ๖.๓ สนับสนุนการฟื้นฟูการแพทย์แผนไทย และแพทย์ทางเลือกตามความเหมาะสมและเชื่อมโยงกับการดูแลสุขภาพ
- ๖.๔ สนับสนุนการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐาน (อสม.) และพัฒนารูปแบบการบริการประชาชน
- ๖.๕ เฝ้าระวัง ป้องกันโรคติดต่อ โรคอุบัติใหม่ และการแพร่ระบาดในพื้นที่ และพัฒนาระบบการส่งต่อร่วมกับหน่วยบริการที่มีคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็ง และพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง ดังนี้

- ๗.๑ เสริมสร้างค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม จิตสาธารณะ และวัฒนธรรมที่ดั่งามแก่เด็กและเยาวชน
- ๗.๒ อนุรักษ์ สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๗.๓ พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้
- ๗.๔ พัฒนา ส่งเสริม การพาณิชย์ การลงทุน และการท่องเที่ยว
- ๗.๕ ส่งเสริม สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ และการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการประกอบอาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง ดังนี้

- ๘.๑ ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่ภาคประชาชน
- ๘.๒ ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม

รมใหม่ในการปฏิบัติงานและบริการประชาชนอย่างต่อเนื่อง

๘.๓ พัฒนาขีดสมรรถนะของบุคลากรให้เพิ่มขึ้นและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง

๘.๔ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการสร้างเครือข่ายของภาคประชาชน

๘.๕ พัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารและความโปร่งใส ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประเมินผล
กระทบจากการพัฒนาในท้องถิ่น

๑.๔ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น (พ.ศ.๒๕๕๙-๒๕๖๓)

วิสัยทัศน์

“องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น เป็นองค์กรการพัฒนาแบบบูรณาการ มุ่งมั่นพัฒนาขอนแก่น
เพื่อเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และเศรษฐกิจแห่งอาเซียน”

พันธกิจ

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ที่สะดวก ครอบคลุมและ
ได้มาตรฐาน
๒. ส่งเสริมและสนับสนุนเศรษฐกิจฐานรากให้มั่นคง ชุมชนเข้มแข็ง และพัฒนาเป็นเมืองที่น่าอยู่
อย่างยั่งยืน
๓. พัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ เด็กและเยาวชนมีทักษะชีวิต คุณธรรมและจริยธรรมเห็น
คุณค่าภูมิปัญญาและชุมชนท้องถิ่น
๔. สนับสนุน และจัดการศึกษาทั้งในและนอกระบบให้ได้มาตรฐาน เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
๕. ประสานและเชื่อมโยงการค้า การลงทุน การบริการ พัฒนาโครงข่ายระบบคมนาคมขนส่งระบบ
บริการสาธารณะ
๖. อนุรักษ์ สืบสานวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดั่งามของท้องถิ่นให้คงอยู่ ส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวของชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์
๗. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เกิดประโยชน์ มีความสมดุล อย่างยั่งยืน
๘. สร้างความร่วมมือหน่วยงานทกภาคส่วน และเครือข่ายชุมชน ในการป้องกันและบรรเทา สาร
ธารณภัยให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน
๙. บริหารราชการอย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล และการมีส่วนร่วมของประชาชน

ประเด็นยุทธศาสตร์

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคุณภาพคน และสังคม
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาการศึกษา
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมืองและชุมชน
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี

ประเด็นยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ๓๒ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคุณภาพคน และสังคม ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๖ แนวทาง ดังนี้

๒. เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมไทยแก่คนทุกช่วงวัย
๓. ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพอย่างครบวงจร
๔. ส่งเสริม สนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหา
๕. ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาเพื่อสนับสนุนการเล่นกีฬาและพัฒนา กีฬาที่มีศักยภาพไปสู่กีฬาอาชีพ
๖. อนุรักษ์ สืบสาน ทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ดีงามให้เป็นมรดกของคนรุ่นต่อไป
๗. ส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลายเชื่อมโยงสู่การเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเผยแพร่สู่สังคม

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาการศึกษา ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๖ แนวทาง ดังนี้

- ๒.๑ พัฒนาและส่งเสริมการจัดการศึกษา ให้มีคุณภาพ ได้มาตรฐานเพื่อก้าวสู่ประชาคม อาเซียน
- ๒.๒ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนในสังกัดให้ มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ
- ๒.๓ พัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเชื่อมโยงกับภูมิสังคม
- ๒.๔ พัฒนาแหล่งเรียนรู้ นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา
- ๒.๕ ส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาในและนอกระบบครอบคลุมทุกช่วงวัยให้มีคุณภาพ และพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต
- ๒.๖ เสริมสร้างจริยธรรม คุณธรรมและศีลธรรมแก่ผู้เรียนและบุคลากรทางการศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมืองและชุมชน ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง ดังนี้

- ๓.๑ พัฒนาระดับโครงสร้างเส้นทางคมนาคมขนส่งเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน ตำบลและอำเภอให้ได้มาตรฐาน
- ๓.๒ พัฒนาเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการให้บริการของสถานขนส่งผู้โดยสารให้ได้มาตรฐาน สะดวก สะอาดและปลอดภัย
- ๓.๓ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบเครือข่ายป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตเมืองและชุมชน
- ๓.๔ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสาธารณูปการ และสาธารณูปโภค
- ๓.๕ ส่งเสริมการพัฒนาเมืองและชุมชนสู่เมืองนิเวศน์ (Eco City)

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ประกอบด้วยแนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง ดังนี้

- ๔.๑ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยว
- ๔.๒ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพการเกษตรตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

- ๔.๓ ส่งเสริม สนับสนุน เพื่อพัฒนาเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชนอย่างครบวงจร
- ๔.๔ ส่งเสริม สนับสนุน การประกอบอาชีพที่เหมาะสมตามศักยภาพแก่ประชาชนและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส
- ๔.๕ ส่งเสริม สนับสนุน การประกอบอาชีพทางเลือก และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน เพื่อเพิ่มรายได้และรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยแนวทางการ พัฒนา ๕ แนวทาง ดังนี้

- ๕.๑ สนับสนุน ส่งเสริม ปั่นฟู รักษาป่าและป่าต้นน้ำลำธาร
- ๕.๒ พัฒนา ปรับปรุง และฟื้นฟูแหล่งน้ำธรรมชาติ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการกักเก็บน้ำให้เพียงพอต่อการเกษตร อุปโภคและบริโภค
- ๕.๓ สนับสนุนและพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการขยะแบบครบวงจรและน้ำเสียชุมชนแบบมีส่วนร่วม
- ๕.๔ เสริมสร้างศักยภาพและขีดความสามารถของชุมชนในการบริหารจัดการ
- ๕.๕ เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๕.๖ สนับสนุน ส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือก

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี ประกอบด้วยแนวทางการ พัฒนา ๔ แนวทาง ดังนี้

- ๖.๑ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรมสมัยใหม่ ในการปฏิบัติงานและให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน
- ๖.๒ พัฒนาเพิ่มขีดความสามารถการบริหารจัดการเงินการคลังให้มีประสิทธิภาพโปร่งใส เป็นธรรม และตรวจสอบได้
- ๖.๓ พัฒนาสมรรถนะของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ให้มีความสามารถในการปฏิบัติราชการและให้บริการสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ
- ๖.๔ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนากระบวนการชุมชนเข้มแข็ง และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

วิสัยทัศน์

“ องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

มุ่งมั่นพัฒนาตำบลสวนหม่อน ให้เป็นเมืองน่าอยู่ เชิดชูคุณธรรม ส่งเสริมการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน ภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการบริหารจัดการที่ดี ”

พันธกิจ

๑. พัฒนาคนให้มีคุณภาพ คุณธรรม มีความรอบรู้อย่างเท่าทัน มีสุขภาวะที่ดี มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๒. พัฒนาดำบลสวนหม่อน ให้เป็นเมืองน่าอยู่

๓. เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน การบริการ และการท่องเที่ยว
๔. เสริมสร้างความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ และคุณค่าความหลากหลายทางชีวภาพ ควบคู่กับการรักษาสิ่งแวดล้อม ให้สมดุลอย่างยั่งยืน
๕. พัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นจากทุกภาคส่วน

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

๑. คนมีคุณภาพ มีความรอบรู้ มีคุณธรรมและมีความมั่นคงในการดำรงชีวิต
๒. ตำบลสวนหม่อนเป็นเมืองน่าอยู่เมืองท่องเที่ยวและน่าลงทุน
๓. ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์และการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม
๔. ระบบบริหารจัดการมีประสิทธิภาพ โปร่งใสเป็นธรรม
๕. ประชาชนมีความรู้และมีส่วนร่วมด้านการบริหารและระบบข้อมูลข่าวสาร

๓. การวิเคราะห์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

(ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Globe Demand และ Trend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย					
			ปี๕๖-๖๐	ปี๕๖	ปี๕๗	ปี๕๘	ปี๕๙	ปี๖๐
๑. คนมีคุณภาพ มีความรอบรู้ มีคุณธรรมและมีความมั่นคงในการดำรงชีวิต	๑) ประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่ดีขึ้น	๑) ประชาชนมีการออกกำลังกายร้อยละ ๑๐ ของประชาชนทั้งหมด	๙๐%	๗๐%	๗๕%	๘๐%	๘๕%	๙๐%
	๒) ร้อยละ ๙๐ ของประชาชนมีคุณธรรมจริยธรรมและเอื้ออาทรต่อกัน	๑) เป็นลักษณะกลุ่มสังคมเมือง	๙๐%	๗๐%	๗๐%	๘๐%	๘๕%	๙๐%
	๓) เด็กเล็กอายุ ๓-๕ ปีได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์สังคมและสติปัญญา	๑) เด็กก่อนวัยเรียนได้รับการพัฒนาความพร้อมที่มีร้อยละ ๙๐ ของการพัฒนา	๙๐%	๗๐%	๗๕%	๘๐%	๘๕%	๙๐%
	๔) ร้อยละของประชากรที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารมากขึ้น	๑) จำนวนประชากรที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารมีร้อยละ ๑๐๐ ของประชากรทั้งหมด	๑๐๐%	๘๐%	๘๕%	๙๐%	๙๕%	๑๐๐%
	๕) ร้อยละที่ลดลงของจำนวนครัวเรือนที่ยากจนที่มีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ จปฐ.	ปี ๒๕๕๓ จำนวน ๒๑ ครัวเรือน ปี ๒๕๕๕ จำนวน ๕ ครัวเรือน	-	๒๐%	๕%	-	-	-
๒. ตำบลสวนหม่อนเป็นเมืองน่าอยู่เมืองท่องเที่ยวและน่าลงทุน	๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี	ปี ๒๕๕๓ จำนวน ๕๕,๖๐๙.๔๒ บาท ปี ๒๕๕๕ จำนวน ๕ ครัวเรือน บาท	๔%	๔%	๔%	๔%	๔%	๔%

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย					
			ปี๕๖-๖๐	ปี๕๖	ปี๕๗	ปี๕๘	ปี๕๙	ปี๖๐
๓. ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์และการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม	๑) จำนวนพื้นที่ป่าไม้ที่ได้รับการฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์	พื้นที่ป่าโคกหลวงในตำบลสวนหม่อน จำนวน ๑๐,๕๑๓ ไร่	๑,๐๐๐ ไร่	๒๐๐ ไร่	๒๐๐ ไร่	๒๐๐ ไร่	๒๐๐ ไร่	๒๐๐ ไร่
	๒) ร้อยละของประชาชนที่มีจิตสำนึกที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ประชาชนที่มีจิตสำนึกที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีร้อยละ ๘๐ ของประชากรทั้งหมด	๘๐%	๖๐%	๖๕%	๗๐%	๗๕%	๘๐%
๔. ระบบบริหารจัดการมีประสิทธิภาพ โปร่งใสเป็นธรรม	๑. ร้อยละความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อคุณภาพการให้บริการ	ปี ๒๕๕๒=๙๔.๕๓ ปี ๒๕๕๕=๙๖ ปี ๒๕๕๒ ร้อยละ ๗๓.๔๕	๙๙.๕๕					
	๒. จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน	(เลือกตั้งวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๒) ปี ๒๕๕๖ ร้อยละ (เลือกตั้งวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖)	๘๐	๘๐				
๕. ประชาชนมีความรู้และมีส่วนร่วมด้านการบริหารและระบบข้อมูลข่าวสาร	๑. ร้อยละของประชากรที่มีความรู้และมีส่วนร่วมด้านการเมือง การบริหารและระบบข้อมูลข่าวสาร	๑. ประชาชนมีความรู้ และมีส่วนร่วมด้านการเมืองการบริหารและระบบข้อมูลข่าวสาร มีร้อยละ ๕๘ ของประชากรทั้งหมด	๘๕%	๖๕%	๗๐%	๗๕%	๘๐%	๘๕%

ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	แนวโน้มของปัญหา
๑. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน -เส้นทางคมนาคม -ไฟฟ้า -ระบบประปาหมู่บ้าน -แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร	หมู่ที่ ๑-๑๔	ประชาชนทั่วไป	ทรงตัว อบต.ปรับปรุงและพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นประจำทุกปี แต่ยังมีพื้นที่และเส้นทางคมนาคม และแหล่งน้ำที่ต้องพัฒนาอีกมาก
๒. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ -ปัจจัยการผลิต -อุปกรณ์และเครื่องมือในการประกอบอาชีพ	หมู่ที่ ๑-๑๔	กลุ่มอาชีพ/ กลุ่มเกษตรกร/ ประชาชนทั่วไป	ด้านเศรษฐกิจ ทรงตัว อบต.ให้การสนับสนุนด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ และส่งเสริมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพแต่ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร
๓. ด้านสังคม การศึกษา ศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรม -สวัสดิการสังคม -การมีส่วนร่วมของประชาชน -ความรู้ความเข้าใจในปัญหายาเสพติด -คุณภาพการศึกษา -ทุนและอุปกรณ์การศึกษา -สถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ -วัดและวัฒนธรรมในหมู่บ้าน -งานประเพณีต่าง ๆ	หมู่ที่ ๑-๑๔	ประชาชนทั่วไป	ด้านสังคม ลดลง อบต.ถือหลักการบริการแบบล่างขึ้นสู่บนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหารวมทั้งให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆของ อบต. ด้านการศึกษา เพิ่มขึ้น อบต.ร่วมกับสถานศึกษาในเขตพื้นที่ พัฒนาคุณภาพทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ศาสนาวัฒนธรรม ลดลง อบต.ให้การสนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรมทางศาสนา ประเพณีต่างๆ
๔. ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม -โรคระบาดและโรคติดต่อต่างๆ -สุขภาพอนามัย -ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล -ทรัพยากรธรรมชาติ -จิตสำนึกในการอนุรักษ์	หมู่ที่ ๑-๑๔	ประชาชนทั่วไป	ด้านสาธารณสุข ลดลง เนื่องจาก อบต.ได้ประชาสัมพันธ์และสนับสนุนกิจกรรมการให้ความรู้การป้องกันโรคต่างๆ ด้านสิ่งแวดล้อม ทรงตัว แม้ อบต.จะดำเนินการแก้ไขอย่างไร ปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดปัญหา คือประชาชนบางส่วนยังขาดจิตสำนึกในการดูแลสุขภาพสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยภายใน

ปัจจัยภายใน	ประเด็นสำคัญ	จุดอ่อน (-) จุดแข็ง (+)
๑. ด้านการบริการ	-การแบ่งส่วนราชการ: อบต.สวนหม่อน แบ่งโครงสร้างองค์กรออกเป็น ส่วนๆ ซึ่งกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างชัดเจน เพื่อรองรับภารกิจที่เพิ่มขึ้นในอนาคต -การวางแผน: อบต.ถือเป็นหลักบริหารแบบล่างสู่บนโดยการทำประชาคมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและการวางแผนพัฒนา -การประสานงาน : ทุกส่วนของ อบต.จะประสานความร่วมมือกันในการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และอบต.จะประสานหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องมาดำเนินการพัฒนาในกรณีที่เกิดภัยพิบัติที่อบต.จะดำเนินการได้ -การมอบอำนาจ : อบต. จะมอบอำนาจการปฏิบัติงานตามกรอบของระเบียบและกฎหมายที่ได้กำหนดอำนาจไว้ -การกำกับดูแล : การดำเนินงานทุกโครงการจะมีคณะกรรมการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดโครงการ	+ + + + +
๒. ด้านระเบียบกฎหมาย ข้อบัญญัติตำบล	-การปฏิบัติงานต่างๆ อบต. จะดำเนินการตามระเบียบ และภายในกรอบของกฎหมายรวมทั้งได้ออกข้อบัญญัติตำบลเพื่อเป็นกฎหมายในการบังคับใช้ในการกระทำการต่าง ๆ ภายในตำบล	
๓. ด้านบุคลากร	-อัตรากำลัง : มีเพียงพอต่อปริมาณงาน -คุณภาพ : อบต. มีบุคลากรที่มีความสามารถ พร้อมทั้งจะปฏิบัติงานทั้งงานในหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยการทำงานภายใน อบต. เน้นความถูกต้อง ความเป็นปัจจุบันและความโปร่งใสในการตรวจสอบได้	+ +

ปัจจัยภายนอก

ปัจจัยภายนอก	ประเด็นสำคัญ	จุดอ่อน (-) จุดแข็ง (+)
๑. ด้านการเมือง	-ระดับความขัดแย้ง : ไม่มีความขัดแย้ง -กลุ่มผลประโยชน์ : กลุ่มผลประโยชน์ไม่มีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายและการบริหารงาน	+ +
๒. ด้านเศรษฐกิจ	-เศรษฐกิจ (ผลผลิต รายได้ รายจ่าย การออม การลงทุน การใช้ที่ดิน แรงงาน) : เศรษฐกิจโดยรวมแล้วอยู่ในขั้นดี ประชาชนมีกำลังซื้อสินค้าและบริการ -การเกษตรกรรม : ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รายได้หลักจึงมาจากเกษตรกรรม -การพาณิชย์ : กิจกรรมพาณิชย์ในพื้นที่ อบต. มีเป็นส่วนน้อยจึงไม่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านนี้	+ + +
๓. ด้านสังคม	- ประชาชนวัยทำงานยังมีการอพยพเพื่อเข้าไปทำงานในเมืองใหญ่ทำให้เกิดปัญหาสังคมอื่นๆ ตามมา - ประชาชนขาดจิตสำนึกในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม - ปัญหายาเสพติดในกลุ่มวัยรุ่น และกลุ่มผู้ใช้แรงงาน	- - +
๔. ด้านนโยบายของรัฐบาล,กฎหมาย	- รัฐบาลมีนโยบายในการกระจายอำนาจและรายได้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พร้อมทั้งแก้ไข กฎหมาย และกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน	+
๕. ด้านเทคโนโลยี	- เทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่หน่วยงานราชการมีขนาดใหญ่ ทำให้การประสานงานเพื่อใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในการปฏิบัติงานมีความล่าช้า - บุคลากรขาดความรู้ในการใช้เทคโนโลยีเพื่อปฏิบัติงาน	- -

การวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตของท้องถิ่น ด้วยเทคนิค SWOT Analysis ได้ข้อมูล ดังนี้

จุดแข็ง

๑. ประชาชนให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครอง
๒. ระบบการบริหารจัดการขององค์กรมีความเข้มแข็ง
๓. มีแม่น้ำไหลผ่านและพื้นที่อุดมสมบูรณ์เหมาะสำหรับการทำการเกษตร
๔. ด้านการศึกษามีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นโรงเรียนต้นแบบ

จุดอ่อน

๑. ขาดแคลนเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำงานที่มีประสิทธิภาพและทันสมัย
๒. กลุ่มอาชีพ กลุ่มเกษตรกรไม่มีการรวมกลุ่มแบบเข้มแข็ง
๓. เกษตรกรส่วนใหญ่ยากจน มีปัญหาหนี้สินเรื้อรัง
๔. เกษตรกรขาดความรู้ ทักษะในการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร ขาดทักษะการบริหารจัดการด้านการตลาด

โอกาส

๑. รัฐบาลมีนโยบายที่เอื้อในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานอย่างเต็มที่ในการแก้ไขปัญหาในท้องถิ่นและพัฒนาท้องถิ่นของตน
๒. อบต.สวนหม่อน ได้รับการจัดสรรงบประมาณเพิ่มมากขึ้น
๓. การดำเนินชีวิตตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “เศรษฐกิจแบบพอเพียง”

อุปสรรค

๑. น้ำท่วมพื้นที่ทำการเกษตร
๒. หน่วยงานภาครัฐไม่ให้ความสำคัญดูแล ประกันราคาผลผลิตของเกษตรกร ส่งผลให้ราคาตกต่ำ
๓. รายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล มีจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับปริมาณงานที่ต้องพัฒนา

จากการวิเคราะห์สภาพตำบลสวนหม่อน ด้วยเทคนิค SWOT Analysis แล้วทำให้เราทราบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน มีระบบการบริหารและจัดการที่ดี มีความเข้มแข็ง และยังได้รับความร่วมมือ ร่วมใจ ในการทำกิจกรรมต่างๆ จากราษฎรในตำบล บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน มีศักยภาพในการทำงานชุมชนมีการรวมกลุ่มเพื่อทำอาชีพเสริมสร้างรายได้หลังจากการทำนา ด้านจุดอ่อน ขาดแคลนเครื่องมืออุปกรณ์ในการทำงานที่มีประสิทธิภาพและทันสมัย กลุ่มอาชีพไม่มีระบบการบริหารจัดการด้านการตลาดที่ดีและเกษตรกรมีปัญหานี้สิน จากการวิเคราะห์ดังกล่าว ยังมีโครงการอีกจำนวนมากที่ต้องดำเนินการพัฒนา แต่องค์การบริหารส่วนตำบลมีข้อจำกัดในด้านงบประมาณ/รายได้

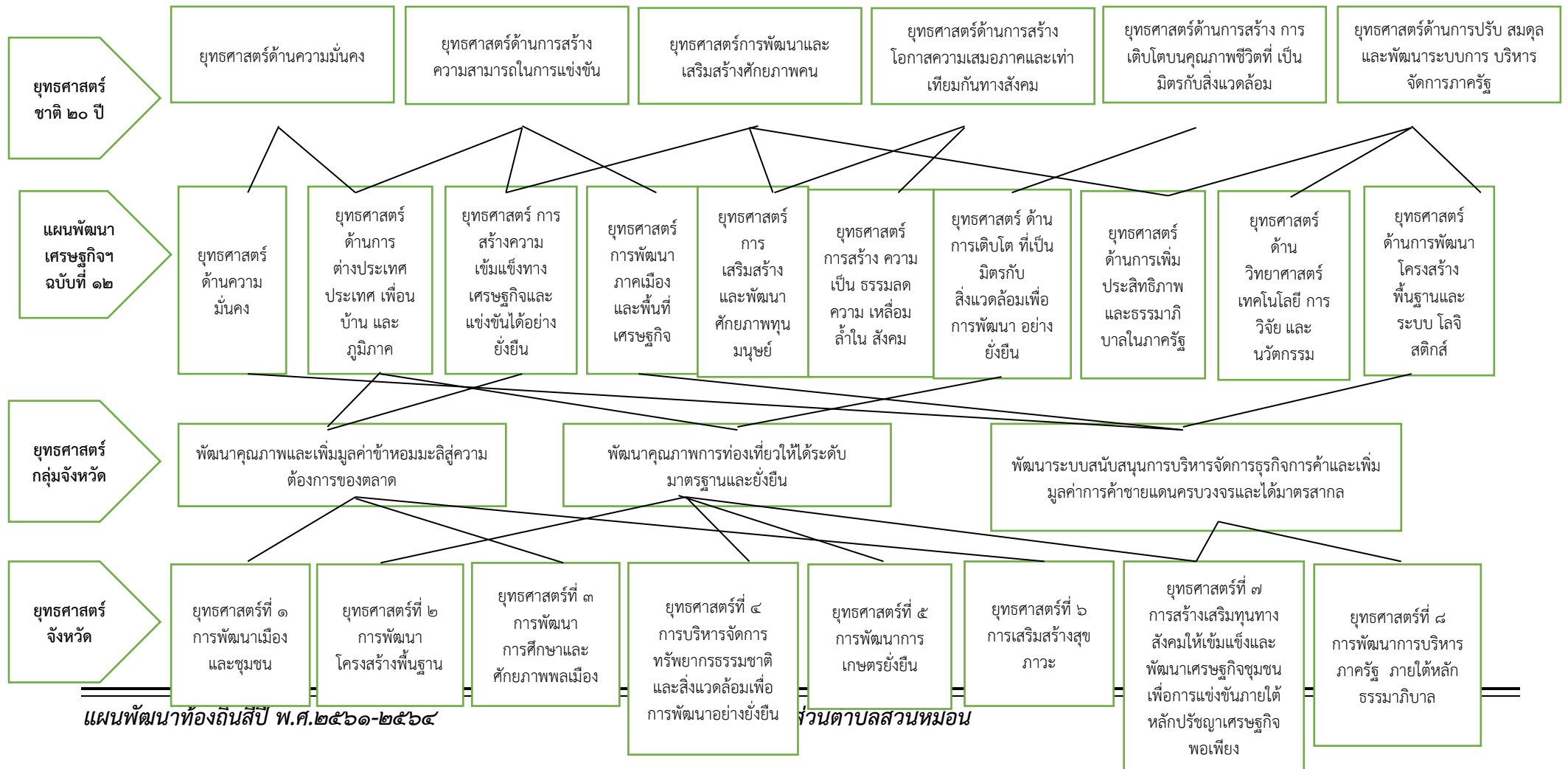
๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

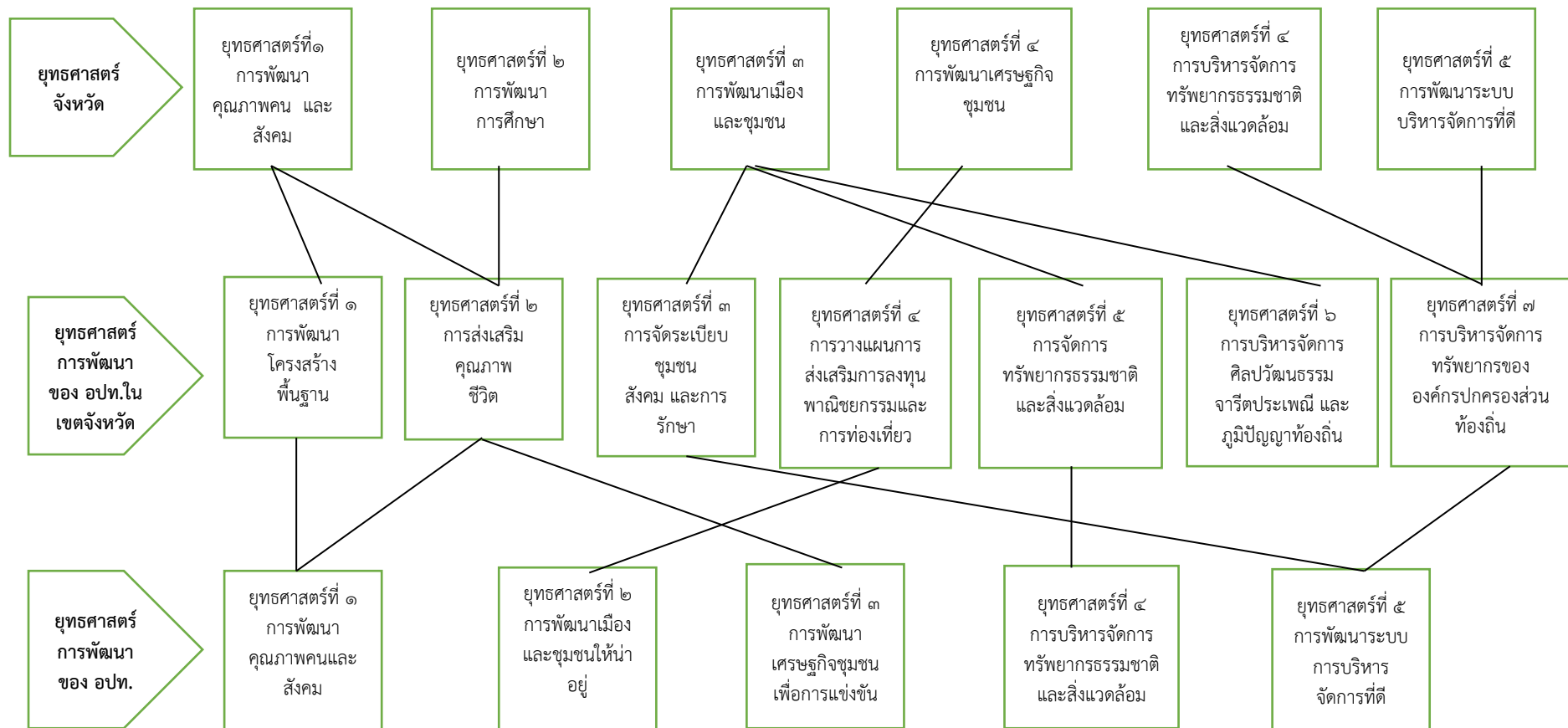
๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

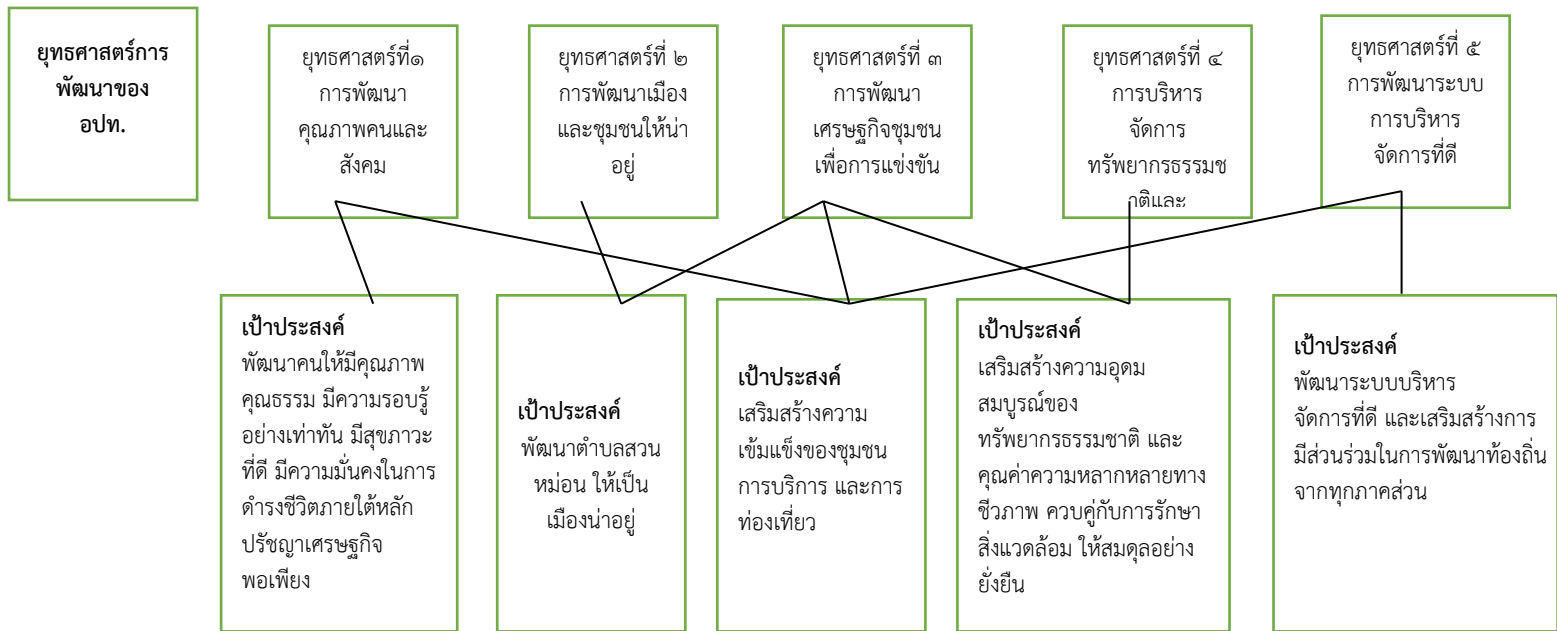
โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน

พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔

๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔

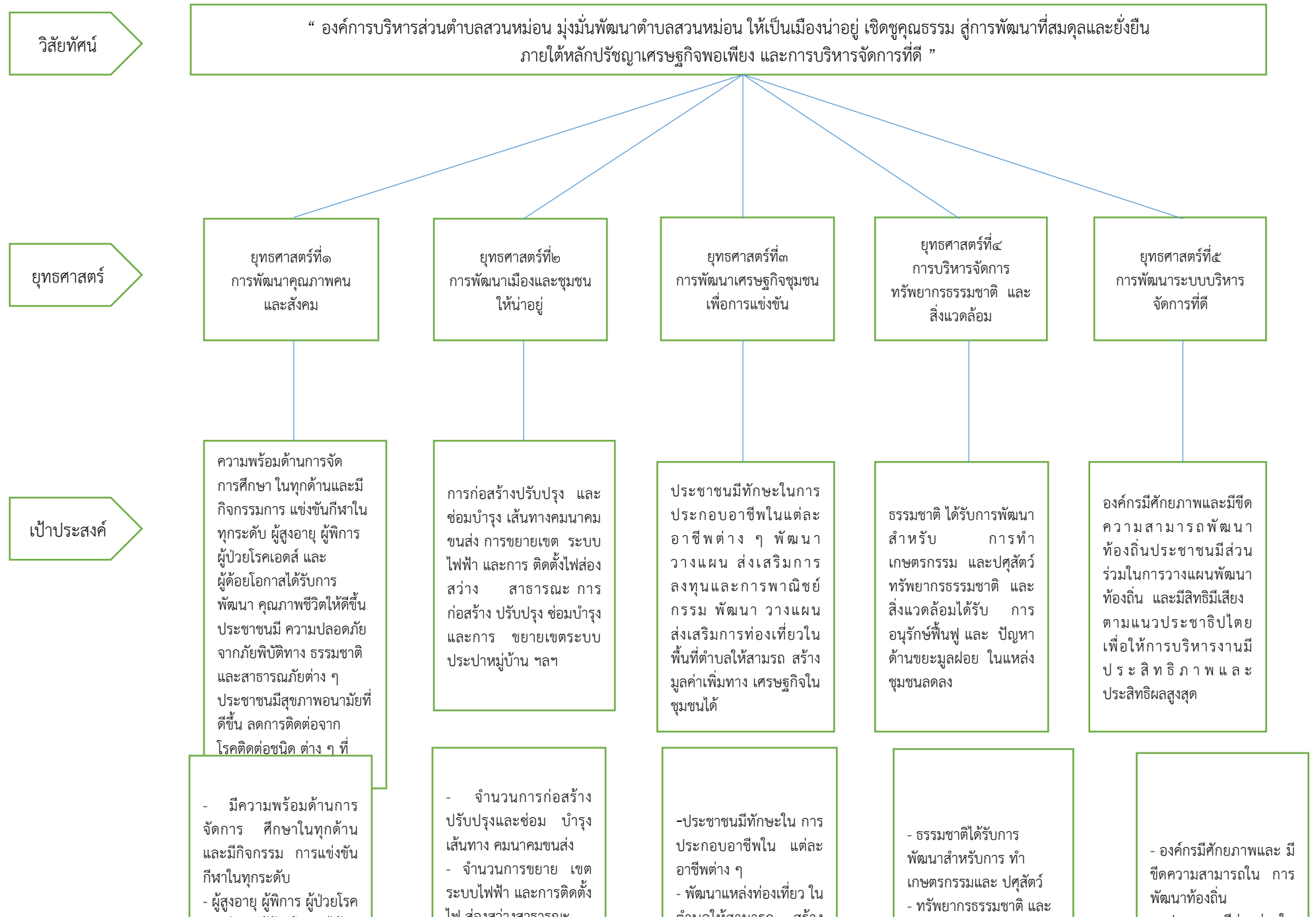

๓.๔ แผนผังยุทธศาสตร์ (strategic map)

แบบ ยท.๐๒

เป้าหมาย

กลยุทธ์

- การส่งเสริมและสนับสนุน การศึกษา กีฬา และนันทนาการ
- การจัดระเบียบชุมชน และสวัสดิการสังคม
- การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- การส่งเสริมด้านสุขภาพ และอนามัย - การป้องกันและระงับโรคติดต่อ

- การพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง
- การพัฒนาระบบไฟฟ้า สาธารณะและขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะ
- การพัฒนาระบบประปาหมู่บ้าน

- การส่งเสริมและสนับสนุน กลุ่มอาชีพ
- การส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

- การบริหารจัดการแหล่งน้ำตามธรรมชาติ - การอนุรักษ์พื้นที่นันทนาการธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม - การบริหารจัดการขยะมูลฝอยในแหล่งชุมชน

- การบริหารจัดการองค์กร
- การส่งเสริมและสนับสนุนประชาธิปไตย

แผนงาน

- แผนงานสร้างความเข้มแข็งของ ชุมชน
- แผนงานการศาสนา วัฒนธรรม และ นันทนาการ
- แผนงานสาธารณสุข
- แผนงานการศึกษา
- แผนงานงบกลาง

- แผนงานเคหะและชุมชน
- แผนงาน อุตสาหกรรม และ การโยธา
- แผนงานการ พาณิชย์

- แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

- แผนงานการเกษตร
- แผนงานเคหะและชุมชน

- แผนงานบริหาร งานทั่วไป
- แผนงานรักษา ความสงบภายใน

รายละเอียดโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)

สำหรับ โครงการที่เกิณศัภยภาพขององคักรปกครองส่วนท้องถิ่น
องคักรบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

ก.ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๓ การพัฒนาเมืองและชุมชน
ข.ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท.ในเขตจังหวัดที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาเมืองและชุมชนให้น่าอยู่

๒.๑ แนวทางการพัฒนาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งและระบบการให้บริการขนส่งมวลชน
แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด KPI	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)			
๑	ก่อสร้างถนนคอนกรีต (ม.๔) ๑.ก่อสร้างถนนคสล. ระหว่างหมู่บ้าน ม.๔-ม.๖	เพื่อให้การคมนาคม มีความสะดวก	กว้าง ๕ x ยาว ๒,๐๐๐ เมตร หนา ๐.๑๕ เมตร	๔,๗๕๐,๐๐๐	๔,๗๕๐,๐๐๐	๔,๗๕๐,๐๐๐	๔,๗๕๐,๐๐๐	๔,๗๕๐,๐๐๐	ประชาชนมี เส้นทางที่ สะดวกปลอดภัย	ประชาชนได้มี เส้นทางที่ สะดวก ปลอดภัย	กองช่าง อบต.สวน หม่อน
๒	-ก่อสร้างถนนคอนกรีต (ม.๙) จำนวน ๑ เส้น - จากหน้าวัดป่าสันติ ธรรมถึงถนนลาดยางบ้าน นาจาน	เพื่อให้การคมนาคม มีความสะดวก	กว้าง ๓ x ยาว ๒,๐๐๐ เมตร หนา ๐.๑๕ เมตร	๒,๘๕๐,๐๐๐	๒,๘๕๐,๐๐๐	๒,๘๕๐,๐๐๐	๒,๘๕๐,๐๐๐	๒,๘๕๐,๐๐๐	ประชาชนมี เส้นทางที่ สะดวกปลอดภัย	ประชาชนได้มี เส้นทางที่ สะดวก ปลอดภัย	กองช่าง อบต.สวน หม่อน
รวม	๒ โครงการ	-	-	๗,๖๐๐,๐๐๐	๗,๖๐๐,๐๐๐	๗,๖๐๐,๐๐๐	๗,๖๐๐,๐๐๐	๗,๖๐๐,๐๐๐	-	-	-

รายละเอียดโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)

แบบ ผ.๐๒/๑

สำหรับ โครงการที่เกี่วข้องขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

ก.ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๓ การพัฒนาเมืองและชุมชน

ข.ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท.ในเขตจังหวัดที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาเมืองและชุมชนให้น่าอยู่

๒.๓แนวทางการพัฒนา พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัยให้เมืองและชุมชนปลอดภัย โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม

แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด KPI	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)			
๑	ก่อสร้างท่อลอด เหลี่ยมทางข้ามไปวัด อรุณเรืองวนาราม ลอดถนนสายมัญจาคีรี-บ้านทุ่ม	เพื่อส่งเสริมสนับสนุน ระบบการรักษาความ ปลอดภัยให้เมืองและ ชุมชนปลอดภัย โดย ให้ชุมชนมีส่วนร่วม	ท่อลอดเหลี่ยมขนาด ๓.๐ เมตร x ๓.๐ เมตร ยาว ๒๒ เมตร จำนวน ๓ ช่อง	๒,๓๐๐,๐๐๐	๒,๓๐๐,๐๐๐	๒,๓๐๐,๐๐๐	๒,๓๐๐,๐๐๐	๒,๓๐๐,๐๐๐	ชุมชน ปลอดภัย	ชุมชนในอบต. สวนหม่อนได้รับ การพัฒนา ส่งเสริมสนับสนุน ให้เมืองชุมชน ปลอดภัย โดย ชุมชนมีส่วนร่วม	กองช่าง อบต.สวน หม่อน
๒	ก่อสร้างสะพานลอย ข้ามถนนไปโรงเรียน บ้านกอกป่าผุวิทยา	เพื่อส่งเสริมสนับสนุน ระบบการรักษาความ ปลอดภัยให้เมืองและ ชุมชนปลอดภัย โดย ให้ชุมชนมีส่วนร่วม	สะพานลอยคนเดินข้าม ถนนยาว ๓๔ เมตร กว้าง ๓.๒๐ เมตร เป็น สะพานคอนกรีตไม่มีเสา กลาง	๘,๐๐๐,๐๐๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	๘,๐๐๐,๐๐๐	ชุมชน ปลอดภัย	ชุมชนในอบต. สวนหม่อนได้รับ การพัฒนา ส่งเสริมสนับสนุน ให้เมืองชุมชน ปลอดภัย โดย ชุมชนมีส่วนร่วม	กองช่าง อบต.สวน หม่อน

รวม	๒ โครงการ	-	-	๑๐,๓๐๐,๐๐๐	๑๐,๓๐๐,๐๐๐	๑๐,๓๐๐,๐๐๐	๑๐,๓๐๐,๐๐๐	๑๐,๓๐๐,๐๐๐	-	-	-
-----	-----------	---	---	------------	------------	------------	------------	------------	---	---	---

รายละเอียดโครงการพัฒนา

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)

สำหรับ โครงการที่เกีนศัภยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

แบบ ผ.๐๒/๑

ก.ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๔ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน

ข.ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบท.ในเขตจังหวัดที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็ง และพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพื่อการแข่งขัน

๓.๓ แนวทางการพัฒนา พัฒนา และส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและแข่งขันได้

แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด KPI	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)			
๑	ก่อสร้างคลองส่งน้ำไฟฟ้าแบบตัววี จากบ้านนางจันดี รมชิง ถึงนางาลำเพย หมู่มูลต่น (จากแผนชุมชนหมู่ที่ ๒)	เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพเศรษฐกิจชุมชน	กว้างบน ๒ เมตร กว้างล่าง ๐.๖๐ เมตร ยาว ๖๕๕ เมตร ลึก ๑ เมตร ดาดคอนกรีตหนา ๐.๐๕ เมตร	๘๓๔,๔๗๐	๘๓๔,๔๗๐	๘๓๔,๔๗๐	๘๓๔,๔๗๐	๘๓๔,๔๗๐	ประชาชนได้ใช้น้ำในระบบการผลิต	ชุมชนได้รับความสะดวกในการใช้น้ำ	กองช่าง อบต.สวนหม่อน
๒	ก่อสร้างคลองส่งน้ำไฟฟ้าจากหนองข้มควายถึงหนองเสียว (จากแผนชุมชนหมู่ที่ ๙)	เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพเศรษฐกิจชุมชน	ระยะทาง ๒,๐๐๐ เมตร	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	ประชาชนได้ใช้น้ำในระบบการผลิต	ชุมชนได้รับความสะดวกในการใช้น้ำ	กองช่าง อบต.สวนหม่อน
๓	ก่อสร้างพนักันลำน้ำชีพร้อมปรับปรุงภูมิทัศน์หมู่บ้าน (จากแผนชุมชนหมู่ที่ ๑๓)	เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพเศรษฐกิจชุมชน	ลึก ๒๐ เมตร ยาว ๒,๐๐๐ เมตร	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	ประชาชนได้ใช้น้ำในระบบการผลิต	ชุมชนได้รับความสะดวกในการใช้น้ำ	กองช่าง อบต.สวนหม่อน
๔	ก่อสร้างคลองส่งน้ำไฟฟ้า (จากแผนชุมชนหมู่ที่	เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพ	ระยะทาง ๒,๐๐๐ เมตร	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	๑,๕๐๐,๐๐๐	ประชาชนได้ใช้น้ำในระบบการ	ชุมชนได้รับความสะดวก	กองช่าง อบต.สวน

	๑๓)	เศรษฐกิจชุมชน							ผลิต	ในการใช้น้ำ	หม่อน
รวม	๔ โครงการ	-	-	๒๓,๘๓๔,๔๗๐	๒๓,๘๓๔,๔๗๐	๒๓,๘๓๔,๔๗๐	๒๓,๘๓๔,๔๗๐	๒๓,๘๓๔,๔๗๐	-	-	-

รายละเอียดโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)
สำหรับ โครงการที่เกี่วกันสภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

แบบ ผ.๐๒/๑

ก.ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๔การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน

ข.ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท.ในเขตจังหวัดที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็ง และพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพื่อการแข่งขัน

๓.๓แนวทางการพัฒนา พัฒนา และส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและแข่งขันได้

แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด KPI	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน ที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)			
๑	โครงการฝายชะลอน้ำ หินทั้งลำน้ำชี (จากแผนชุมชน หมู่ที่ ๑๓)	เพื่อส่งเสริม ประสิทธิภาพ เศรษฐกิจชุมชน	ยาว ๑๒๐ เมตร กั้น ชะลอน้ำแม่น้ำชีรักษา ระดับน้ำได้สูง ๑.๕๐ เมตร	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	ประชาชนได้ใช้ น้ำในระบบการ ผลิต	ชุมชนได้รับความ สะดวกในการใช้ น้ำ	กองช่าง อบต.สวน หม่อน
รวม	๑ โครงการ	-	-	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐,๐๐๐	-	-	-

รายละเอียดโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)
สำหรับ โครงการที่เกิณคักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

แบบ ผ.๐๒/๑

ก.ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๕ ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ข.ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท.ในเขตจังหวัดที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพื่อการแข่งขัน

๔.๓ แนวทางการพัฒนา พัฒนา พื้นฟูแหล่งน้ำและการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ

แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา					ตัวชี้วัด KPI	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วย งานที่รับ ผิด ชอบ
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)			
๑	โครงการพัฒนาฟื้นฟู แหล่งน้ำ -ขุดลอกเหมือง สาธารณะ(หมู่ที่๑)	เพื่อพัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ	กว้าง๘ x ยาว๑,๕๐๐ เมตรลึกเฉลี่ย๑.๒๐ เมตร	-	๗๘๐,๐๐๐	-	-	๗๘๐,๐๐๐	แหล่งน้ำได้รับ การฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	แหล่งน้ำได้รับการ พัฒนาฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	อบต.สวน หม่อน
๒	-ขุดลอกลำห้วยปาก ดาวถึงท่าเสาเล้า (หมู่ที่ ๒)	เพื่อพัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ	กว้าง๘ x ยาว๑,๕๐๐ เมตรลึกเฉลี่ย๑.๒๐ เมตร	-	-	-	๗๘๐,๐๐๐	๗๘๐,๐๐๐	แหล่งน้ำได้รับ การฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	แหล่งน้ำได้รับการ พัฒนาฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	อบต.สวน หม่อน
๓	-ขุดลอกเหมืองฝาย จันทิ (หมู่ที่๖)	เพื่อพัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ	กว้าง๖ x ยาว๒,๐๐๐ เมตรลึกเฉลี่ย ๓เมตร	-	-	๑,๙๔๔,๐๐๐	-	๑,๙๔๔,๐๐๐	แหล่งน้ำได้รับ การฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	แหล่งน้ำได้รับการ พัฒนาฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	อบต.สวน หม่อน
๔	-ขุดลอกเหมืองฝาย ใหม่ (หมู่ที่๖)	เพื่อพัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ	กว้าง๖ x ยาว๒,๐๐๐ เมตรลึกเฉลี่ย ๓เมตร	-	-	๑,๙๔๔,๐๐๐	-	๑,๙๔๔,๐๐๐	แหล่งน้ำได้รับ การฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	แหล่งน้ำได้รับการ พัฒนาฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	อบต.สวน หม่อน
๕	-ขุดลอกหนองสอง ห้อง (หมู่ที่๑๐)	เพื่อพัฒนาฟื้นฟูแหล่งน้ำ	พื้นที่ ๒๐ไร่ลึกเฉลี่ย ๓ เมตร	-	-	๒,๒๔๐,๐๐๐	-	๒,๒๔๐,๐๐๐	แหล่งน้ำได้รับ การฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	แหล่งน้ำได้รับการ พัฒนาฟื้นฟูอย่างมี ประสิทธิภาพ	อบต.สวน หม่อน
รวม	๕ โครงการ	-	-	-	๗๘๐,๐๐๐	๖,๑๒๘,๐๐๐	๗๘๐,๐๐๐	๗,๖๘๘,๐๐๐	-	-	-

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

บัญชีครุภัณฑ์
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)
องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

แบบ ผ.๐๓

ที่	แผนงาน	หมวด	ประเภท	เป้าหมาย (ผลผลิตของครุภัณฑ์)	งบประมาณและที่ผ่านมา					หน่วย รับผิดชอบ
					๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)	
๑	บริหารงานทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์สำนักงาน	โต๊ะทำงานพร้อมเก้าอี้ ทำงาน ระดับ ๓-๖	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๒	บริหารงานทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ คอมพิวเตอร์	เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อม เครื่องปริ้นเตอร์	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๓	บริหารงานทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์สำนักงาน	ตู้เหล็กเก็บเอกสาร	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๔	บริหารงานทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์โฆษณา และเผยแพร่	กล้องถ่ายภาพนิ่งระบบ ดิจิตอล	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๕	บริหารงานทั่วไป	ค่าวัสดุ	วัสดุสำนักงาน	เก้าอี้พลาสติก	๙๐,๐๐๐	๙๐,๐๐๐	๙๐,๐๐๐	๙๐,๐๐๐	๙๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๖	บริหารงานทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์สำนักงาน	โต๊ะพับ	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๗	บริหารงานทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์โฆษณา และเผยแพร่	กล้องวีดีโอ	๖๐,๐๐๐	๖๐,๐๐๐	๖๐,๐๐๐	๖๐,๐๐๐	๖๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๘	บริหารงานทั่วไป	ค่าวัสดุ	วัสดุเครื่องแต่งกาย	เสื้อสะท้อนแสง อปพร.	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน

๙	บริหารงานทั่วไป	ค่าวัสดุ	วัสดุวิทยาศาสตร์	เวชภัณฑ์ประจำรถกู้ชีพ	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
---	-----------------	----------	------------------	-----------------------	--------	--------	--------	--------	--------	------------------

แบบ ผ.๐๓

บัญชีครุภัณฑ์
 แผนพัฒนาท้องถิ่น(พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)
 องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

ที่	แผนงาน	หมวด	ประเภท	เป้าหมาย (ผลผลิตของครุภัณฑ์)	งบประมาณและที่ผ่านมา					หน่วย รับผิดชอบ
					๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)	
๑๐	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และ สิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์สำนักงาน	เครื่องปรับอากาศ	๑๒๐,๐๐๐	๑๒๐,๐๐๐	๑๒๐,๐๐๐	๑๒๐,๐๐๐	๑๒๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๑	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และ สิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ วิทยาศาสตร์หรือ การแพทย์	เครื่องพ่นหมอกควัน	๕๙,๐๐๐	๕๙,๐๐๐	๕๙,๐๐๐	๕๙,๐๐๐	๕๙,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๒	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าวัสดุ	วัสดุก่อสร้าง	นั่งร้าน	๗,๒๐๐	๗,๒๐๐	๗,๒๐๐	๗,๒๐๐	๗,๒๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๓	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และ สิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ การเกษตร	เครื่องพ่นยาระบบ แบตเตอรี่	๙,๐๐๐	๙,๐๐๐	๙,๐๐๐	๙,๐๐๐	๙,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๔	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และ สิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์งานบ้าน งานครัว	เครื่องตัดหญ้า	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๕	บริหารงาน	ค่าครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์ไฟฟ้าและ	หม้อแปลงไฟฟ้า	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	อบต.สวน

	ทั่วไป	ที่ดิน และ สิ่งก่อสร้าง	วิทยุ							หม่อน
๑๖	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน และ สิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์งานบ้าน งานครัว	เครื่องกรองน้ำ	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน

แบบ ผ.๐๓

บัญชีครุภัณฑ์
 แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)
 องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

ที่	แผนงาน	หมวด	ประเภท	เป้าหมาย (ผลผลิตของครุภัณฑ์)	งบประมาณและที่ผ่านมา					หน่วย รับผิดชอบ
					๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)	
๑๗	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์เครื่อง ดับเพลิง	ชุดดับเพลิงแบบคลุม ทั้งตัว	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๘	การเกษตร	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ การเกษตร	เครื่องสูบน้ำ	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๑๙	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ ยานพาหนะและ ขนส่ง	รถยนต์บรรทุกขยะ	๓,๐๐๐,๐๐๐	๓,๐๐๐,๐๐๐	๓,๐๐๐,๐๐๐	๓,๐๐๐,๐๐๐	๓,๐๐๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๒๐	บริหารทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์โฆษณา และเผยแพร่	เครื่องมัลติมีเดีย โปรเจกเตอร์	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๒๑	การเกษตร	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ การเกษตร	ท่อสูบน้ำต่อเครื่องสูบน้ำ	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	๓๐๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน
๒๒	การเกษตร	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ ยานพาหนะและ	เรือท้องแบน	๕๐๐,๐๐๐	๕๐๐,๐๐๐	๕๐๐,๐๐๐	๕๐๐,๐๐๐	๕๐๐,๐๐๐	

			ขนส่ง							
๒๓	บริหารทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์สำนักงาน	เก้าอี้หนังประชุม	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	
๒๔	บริหารทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์สำนักงาน	โต๊ะพับสแตนเลส	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	

แบบ ผ.๐๓

บัญชีครุภัณฑ์

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)

องค์การบริหารส่วนตำบลสวนหม่อน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

ที่	แผนงาน	หมวด	ประเภท	เป้าหมาย (ผลผลิตของครุภัณฑ์)	งบประมาณและที่ผ่านมา					หน่วย
					๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	๒๕๖๕ (บาท)	รับผิดชอบ
๒๕	บริหารงาน ทั่วไป	ค่าครุภัณฑ์ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	ครุภัณฑ์ไฟฟ้าและ วิทยุ	เครื่องรับ-ส่งวิทยุ VHF/FM ชนิดมือถือ	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	๓๐,๐๐๐	อบต.สวน หม่อน